

มนตร์รัก
ไข่มุกาขย

ผักบั้ง

ผักบุ้ง

มนตรีรักไข่มุกเขย

โดย ผักบั้ง

ราคา 260 บาท

ลำดับที่ 242

ISBN 978-616-00-1677-8

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : วรชช คุณาดุลยกิจ พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : อนุรักษษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : ธีระวัติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการบรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธีฎภรณ์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสวรรค์ โภจัน ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบ
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

ว่ากันว่าลูกจะซึมซับสิ่งที่เป็นจากคนใกล้ชิดซึ่งก็คือพ่อกับแม่
หมอมากับเมรียา...พระนางของเรื่องนี้ก็เหมือนกันค่ะ

มนตร์รักไขลูกเขย เป็นนิยายแนวโรแมนติกคอมเมดี้เกี่ยวกับความรัก
ของคนในครอบครัว หมอมากับเมรียาจึงถูกวางไว้ตั้งแต่แรกว่าให้โตมา
ในครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนกัน แต่มีการเลี้ยงดูแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อต้อง
เจอปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ เมรียาจะเลือกแก้ปัญหาด้วยวิธีการหนึ่ง
ส่วนหมอมาก็จะเป็นอีกวิธีการหนึ่ง คราวนี้เมื่อปัญหานั้นบังเอิญทำให้
คนสองคนต้องมาสร้างครอบครัวด้วยกันทั้งคู่ ที่ไม่เคยต้องการ ชีวิตคู่ของ
พวกเขาจะดำเนินไปในทิศทางไหน

ความต่างจะทำให้แตกแยก หรือว่าจะกลับกลายเป็นความต่าง
ที่ลงตัว... ^__^

ผักบุ้งเองยังไม่เคยเขียนนิยายแนวนี้มาก่อน แต่ก็ตั้งใจเขียนอย่าง
เต็มที่ และตั้งใจให้ออกมาเป็นแนวน่ารัก อ่านสบาย ไม่ซับซ้อนมาก ถ้า
ใครได้อ่านจนจบแล้ว ชอบหรือไม่ชอบอย่างไร กระจิบบอกผักบุ้งได้เลย
นะคะ ยินดีรับฟังทุกความคิดเห็นเพื่อจะได้ปรับปรุงผลงานของตัวเอง
ต่อไปในภายภาคหน้า หรือถ้านิยายเล่มนี้มีความผิดพลาดประการใด
ก็ตาม ผักบุ้งต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ส่วนนิยายเล่มถัดไปที่ตั้งใจจะเขียนเป็นแนวอาจารย์หนุ่มกับ
ลูกศิษย์สาว ขอเรียกคร่าวๆ แบบยังไม่ใช้ชื่อเรื่องว่า ‘อาจารย์เสือ’ ซึ่ง
ความจริงผักบุ้งตั้งใจจะเขียนตั้งแต่ *มักกะสิทธิ์รัก* จบเมื่อต้นปี (ติดใจ
อาจารย์แทนคุณ >__<) แต่พอมาเขียนให้นางเอกเป็นลูกศิษย์พระเอก

แล้วรู้สึกว่ายากยังไงไม่รู้ จะทำอะไรก็หมิ่นเหม่จริยธรรมไปหมดเลย
สุดท้ายก็เลยสติหลุดไปเสียก่อนคะ ตอนนี่เพิ่งตั้งสติสำเร็จ ถ้าไม่หลุดไป
อีกรอบ ต้นปีหน้าคงได้อ่านกัน (แล้วใครอยากอ่านของแก ฮ่าๆๆ)
เอาเป็นว่าตอนนี้ไปมียืมกับหมอมานกันก่อนดีกว่าคะ ^^

ผักบุ้ง

<https://www.facebook.com/nupakbungnaka>

“คุณมีอะไรก็พูดมาเลยดีกว่า” ภามยังไม่จับช้อน แน่ใจว่าสาว
นักอนุรักษ์คานอย่างหล่อนไม่มีทางมานั่งยิ้มหวานให้ผู้ชายเป็น
ว่าเล่นแบบนี้หรอก “สายตาคุณมันฟ้องว่ามีจุดประสงค์”

เมรียาแหม่ปากนิตๆ เหลือบตามองไปทางซ้ายที่ขวาที่อย่างไม่รู้
จะอธิบายอย่างไรได้

“เพิ่งรู้จะคะว่านอกจากจะเป็นหมอฟันแล้ว หมอยังจะเป็น
หมอคู่อีกด้วย” หล่อนหัวเราะแหยะ

“แล้วแม่นหรือเปล่าครับ เผื่อคราวหลังผมจะได้รับเป็นอาชีพ
เสริม” ภามแก้มรับมุกหล่อน หยิบแก้วกาแฟมาดื่มพลางๆ
ระหว่างรอฟังคำตอบ เมรียาจึงไม่อยากเสียเวลานั่งปะเลาะ ‘คน
รู้ทัน’ อีก

“หมอช่วยเป็นพ่อของลูกให้หน่อยสิคะ”

“แค้ก!” ภามแทบสำลักกาแฟ แต่ดีที่เขากลืนมันไปได้เสียก่อน
ซึ่งเมรียาก็เข้าใจดีว่าเหตุใดเขาถึงมีอาการแบบนั้น

แต่ช่วยไม่ได้นี่...เขาไม่อยากให้หล่อนมัวอมพะนำ หล่อนก็ไม่
อ้อมค้อมแล้วอย่างไรละ!

มนตร์รัก
ไข่มุกเขย

บทนำ

อัสสามิกตา ปริมาลาภา

“อ้ากว้างๆ หน่อยสิครับ”

ชายหนุ่มร้องขอ เมรียาจึงอดอายนไม่ได้ที่เขาพูดตรงๆ แต่ในเมื่อเขาคือคนที่หล่อนเลือกฝากชีวิตเอาไว้ หล่อนก็ควรจะมีมั่นใจในตัวเขาให้มากที่สุด

หญิงสาวปิดเปลือกตาสนิท พยายามอำนวยความสะดวกโดยไม่อึดออด

“ดีครับ ถ้าเจ็บก็บอกผมได้ ไม่ต้องกลัวนะ” เสียงเขาฟังดูผ่อนคลาย กระนั้นเมรียากลับยังคงตื่นเกร็งไม่หาย หล่อนไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องแบบนี้มาก่อน แม้อุณหภูมิในห้องจะค่อนข้างเย็นสบาย มือทั้งสองข้างของหญิงสาวกลับขึ้นไปด้วยเหงื่อ หัวใจดวงน้อยๆ หัววิหิว ทั้งกังวลและตื่นเต้นระคนกัน

นึกไม่ถึงเลยว่าพอชายหนุ่มเริ่มทำในสิ่งที่หล่อนกลัว ความเจ็บจะไม่แทรกซึมเข้าสู่ร่างกายหล่อนเลยสักนิด ทั้งๆ ที่เพื่อนหล่อนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเจ็บ

บางทีคงเพราะว่าเขาอ่อนโยนกับหล่อนเป็นพิเศษ ให้ตายสิ...หล่อนเลือกคนไม่ผิดเลย

“เสียวไหมครับ”

“อ้อ” หญิงสาวตอบรับเบาๆ พร้อมกับที่ร่างกายสะท้านไหวนิดหน่อย นาที่นั้นชายหนุ่มจึงหยุดไปโดยที่หล่อนไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมแต่พอเขาเคลื่อนไหวอีกครั้ง หล่อนก็รู้สึกได้...

ดีกว่าตอนแรกมากๆ ที่เดียว

เป็นเวลานานที่เมรียาต้องติดอยู่ในพันธนาการของเขabenเพียงนั้น ยอมรับว่าครั้งแรกของหล่อนยาวนานเสียจนเริ่มเมื่อย แต่ในเวลาเดียวกัน หล่อนก็ไม่คิดร้องขอให้เขายุติทุกอย่างแบบครั้งๆ กลางๆ เป็นอันขาด

“อีกนิดเดี๋ยวจะครบ โกลั้จะเสร็จแล้ว” ชายหนุ่มปลอบประโลมราวกับมานั่งอยู่ในใจหล่อนอย่างไรอย่างนั้น เมรียารู้สึกได้ว่าเขาเร่งความเร็วมากขึ้น ทว่ายังไม่ลืมที่จะระมัดระวังในทุกๆ จังหวะที่โยกย้ายส่ายขวา กระทั่งมาถึงปลายทางที่หล่อนกับเขาต่างรอคอย เมรียารู้สึกได้ว่ามีมือสองข้างมาจับศีรษะหล่อน

“อ๊ะ!” ร่างกายหญิงสาวกระตุกเกร็ง น้ำตาเล็ดเมื่อเขาถอดถอนมันออกจากร่าง

“เรียบร้อยแล้วครับ ให้คนไข่วันนี้” ประโยคหลังชายหนุ่มหันไปบอกผู้ช่วยสาวที่เป็นคนจับศีรษะหล่อนเอาไว้อย่างมั่นคง เนื่องจากทั้งสองคนทำงานด้วยกันมานาน รู้กันดีว่าหากคนไข้เกิดตกใจต่อต้าน เครื่องมือที่คาอยู่ในปากอาจทำให้เกิดอันตรายขณะกระตุกดึงฟันคุดที่เอนล้มอยู่เมื่อครู่ได้

แต่เมรียาไม่รู้ด้วย...หล่อนอุตสาหะไว้วางใจว่ามันไม่เจ็บอย่างที่คิดสุดทำมาเจ็บจี๊ดๆ พอเขาเย็บแผลเสร็จเลยอดไม่ได้ต้องหันไปค่อนขอด

“หมอ...เมื่อกี้ไม่คิดจะบอกให้รู้ตัวกันหน่อยหรือคะ” เสียงหล่อนอู้เนื่องจากยังต้องกัดผ้าก๊อชไว้เพื่อห้ามเลือดข้างกระพุ้งแก้มซ้าย เมื่อทันตแพทย์หนุ่มเห็นหล่อนพูดได้ก็รู้ว่าไม่ได้เจ็บมากมายอะไร แคใจเสาะไปเองล้วนๆ

เขาหัวเราะขำหน้าตุ้มๆ ของเจ้าหล่อนขณะถอดถุงมือและหน้ากาก

อนามัยออก

“คุณซึกัลวขนาดนั้น เกิดผมบอกแล้วคุณตื่นตื่นไม่เข้าเรื่อง ดิ้นไปดิ้นมาบนเตียง ผมก็แอสี่” ชายหนุ่มวิเคราะห์เอาจากที่หญิงสาวถามซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนเข้าห้องมาผ่าตัด ซึ่งเมื่อก่อนก็ยอมรับละว่าตอนเด็กๆ เคยไปถอนฟันน้ำนมที่คลินิกแห่งหนึ่งในจังหวัดอยุธยา แต่หมอมือหนักเข้าขั้นปาเถื่อน หล่อนก็เลยกลัวการถอนฟันแบบฝังใจ

หากไม่ใช่เพราะช่วงหนึ่งล้มดาห์มานี้หล่อนปวดฟันคุณจนเกินทนไหว รับรองเลยว่าจะไม่ยอมมาอ้าปากให้หมอผ่าออกง่ายๆ

“เดือนที่แล้วมาหาผม บ่นว่าปวดอย่างนั้นปวดอย่างนี้ พอให้ยาระงับปวด แล้ววันต่อมาออกก็ไม่ยอมมา ผมให้ผู้ช่วยโทร. ตามก็ไม่รับสาย ไม่รู้จะกลัวอะไรกับแค่ผ่าฟันที่ไม่จำเป็นทิ้งไป ดูลึ...” ชายหนุ่มพยักพืดให้มองไปยังฟันคู่ขนาดประมาณหัวแม่โป้งบนขาโต๊ะเครื่องมือใกล้ๆ “ซี่ใหญ่ขนาดนี้ รู้ไหมมันร้องบอกผมตั้งแต่คราวก่อนแล้วว่าหมอคะ เอาหนูออกเถอะคะ หนูอยากออกจะแยะแล้ว แม่ล่ะคือไม่ยอมเชื่อหมอ หนูก็เลยอีกเสบให้แม่ปวดเล่นๆ อีกรอบ”

“หมออ่า...” คนถูกล้อเริ่มหน้าอกว่าตอนแรก ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มตั้งใจให้อารมณ์ดีมากกว่า ทำยสุดเมื่อเห็นหยาดน้ำใสๆ คลอที่หน่วยตาของเมรียา เขาจึงหันไปดึงกระดาษทิชชูมาส่งให้

“อ๊า ไม่เจ็บแล้วครับ งอแงเป็นเด็กๆ ไปได้”

หล่อนไม่ใช่เด็กเสียหน่อย! เมรียาแอบแหย่งในใจ เขาไม่เคยเจอประสบการณ์เลวร้ายอย่างหล่อน ไม่เข้าใจหรือกว่ามันน่ากลัวขนาดไหน หากไม่ใช่เพราะกำลังปวดแผลตุบๆ อยู่ตอนนี้ รับรองว่าหล่อนจะค้ำหน้าหัวชนฝาเลยเชียวนะ

“ขอบคุณค่ะ” อย่างไรก็ตามก็แค่เจ็บทะเลี่ยาชามานิดหน่อย เมรียาจึงตัดสินใจรับกระดาษจากชายหนุ่มมาซับน้ำตาเสีย

“เดี๋ยวตามไปรอรับยาข้างนอกนะครับ” ชายร่างสูงราวหนึ่งร้อย

แปดสิบเซนติเมตรในเสื้อกาวน์สีชาวลูกจากเก้าอี้ เมรียาก็เริ่มขยับลงจาก
เตียงเช่นกัน

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือที่ห้อยคล้องก็ดังขึ้นมาขัด หลิงสาวก้มลง
เปิดกระเป๋าถือ ตั้งใจจะหยิบออกมาตัดสายทิ้งเพราะยังพูดคุยไม่ค่อย
สะดวก แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์เพื่อนสนิทที่ทำงานอยู่บริษัทเดียวกัน หล่อน
จึงเปลี่ยนใจรับ

“ว่าไงอิน” จริงๆ แล้วเพื่อนหล่อนชื่ออิน...แต่เพราะกัดผ้าก๊อซที่
ห้ามเลือดอยู่ เสียงจึงค่อนข้างอู้อี้

“นั่นแกเป็นอะไรเมธู่า ทำไมเสียงแปลกๆ”

“ฉันมาผ่าฟันคุด พอดีมันปวดแบบไม่ไหวแล้ว สมองเออเร่คิด
งานไม่ออก เจ้าทับทิมกรอบก็เลยสั่งให้รีบมาผ่าออกแบบด่วนๆ” เมรียาเล่า
พลางก้าวออกจากห้องทำฟันไปยังพื้นที่ต้อนรับทางด้านนอก เห็นหมอยัง
ไม่ออกมาจากห้องยาข้างหลังเคาน์เตอร์ การคุยต่อไปอีกนิดจึงไม่ใช่เรื่อง
ที่หล่อนคิดว่าเสียมารยาท

“แบบนี้แกก็ได้เจอหมอมานะสิ น่าอิจฉาซะมัด ไปหาผู้ชาย
ไม่ยอมชวนเพื่อนบ้างอะไรบ้าง” นิลดาเสียงอ่อนเสียงหวานราวกับพูดคุย
อยู่ต่อหน้าหมอเสียเอง

แล้วกันสิน่า...เพื่อนปวดฟันคุดจะตายอยู่แล้ว นิลดายังมีใจเพื่อ
หาผู้ชายแทนถามอาการหล่อน!

เมรียาไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าอีกฝ่ายจะคลั่งไคล้อะไรหมอมานาน
นักหนา เมื่อเหลือบไปเห็นเขาเปิดประตูห้องยามานั่งจดบันทึกบางอย่าง
หลังเคาน์เตอร์ เมรียาก็เลยถือโอกาสแอบพิจารณาใบหน้าเขาให้ละเอียด
กว่าทุกครั้ง

ทันตแพทย์หนุ่มมีผมสีน้ำตาลเข้มจนดูเฝิ่นๆ คล้ายจะเป็นสีดำ มี
นัยน์ตาคมชวนฝันสีเดียวกับช็อกโกแลต จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปาก
รูปกระจับ หนวดเคราที่ขึ้นอยู่รอบๆ ให้ความรู้สึกสวนทางกับอาชีพหมอม

เป็นอย่างมาก แต่ในเวลาเดียวกันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่านั่นคือสิ่งที่ทำให้ภาม
ดูมีเสน่ห์แบบดิบๆ

ครั้งแรกที่บังเอิญเจอเขาในร้านกาแฟตรงหัวมุมถนน ซึ่งอยู่ติดกับ
คลินิกทันตกรรม เมรียาเดาว่าเขาน่าจะเป็นลูกครึ่ง พอดีมีโอกาสได้มาเห็น
ป้ายชื่อเมื่อเดือนก่อนเลยได้คำตอบชัด

‘ทพ. ภาม เพอร์แฮม’

ไม่เคยถามเหมือนกันว่าเขาเป็นลูกครึ่งอะไร แต่คิดว่าเขาคงอยู่ที่
ไทยมานาน หรือบางทีอาจตั้งแต่เกิดเลยด้วยซ้ำ เพราะเขาพูดภาษาไทย
ชัดยิ่งกว่าคนไทยบางคนเสียอีก

เป็นอีกข้อหนึ่งที่ทำให้ภามดูน่าชื่นชมไม่หยอก ทว่าเพราะเพิ่งถูก
เขาล้อเรื่องใจเสาะมาหมาดๆ อคติในใจเมรียาจึงทำงาน...

แค่พอไปวัดไปวาได้เท่านั้นแหละ!

“ให้มันน้อยๆ น้อยเถอะ” เมรียาหันไปคุยโทรศัพท์กับเพื่อน
อีกครั้ง “เกือบอาทิตย์มานี่ที่กลางงานก็เพราะแฟนอุตส่าห์ข้ามน้ำ
ข้ามทะเลมาจากออสเตรเลียไม่ใช่หรอ มัวแต่พาแฟนไปสวีตกะหุง
กะหนึ่งกันสองคน งานการไม่ยอมกลับมาทำเลยนะแก คอยดูแลอะ อาทิตย์
หน้าถ้าแกยังไม่กลับมา ฉันจะฟ้องเจ้าทับทีมกรอบให้หักเงินเดือนแกเสีย
ให้เซ็ด”

“แหม... ที่ฉันโทร. มากี่ตั้งใจจะชวนแกไปเลี้ยงส่งนี่แหละ
นิลจะกลับออสเตรเลียพรุ่งนี้เช้าแล้วอะแก” นิลดาท่าทางเสียตายทั้งที่
เมื่อครู่ยังเพ้อหาหมอกามอยู่หยกๆ “นิลคอยแจกแถมด้วย มานะๆ พวกเจ้า
ทับทีมกรอบกับยายซำก็มา”

“ก็อยากไปอยู่หรอกนะ แต่ฉันเจ็บแผล เอาไว้โอกาสหน้าดีกว่า
พรุ่งนี้วันเกิดแม่ฉัน ว่าจะกลับบ้านที่อยุธยาแต่เช้าเลยด้วย”

“โอกาสหน้าไม่รู้นิลจะว่างมาเมื่อไร แกก็รู้ว่านิลทำงานเกี่ยวกับ
พวกดูแลระบบคอมพิวเตอร์ของบริษัท กว่าจะลาหยุดยาวๆ ตรงกันกับฉัน

ได้แต่ละครึ่งก็ยากยาก แกมาหะเมญ่า กินแค่นิดๆ หน่อยๆ พอเป็น
กระษัยก็ได้ ฉันทอยากให้แกเจอucidจริงๆ นะ ตัวจริงเขาน่ารักมาก...”
นิลดาทอดเสียงอดอดอ่อน เมรียาจึงอดไม่ได้ที่จะต้องใจอ่อน

“ก็ได้” หล่อนตอบตกลงด้วยเสียงอู้อี้ “ไม่รักกันจริงไม่ไปนะเนี่ย
อยากรู้ว่าน่ารักของแกนะจะ ‘สักแคไหน’ ถ้าไม่ผ่านมาตรฐานฉันขึ้นมา
บอกเลยนะว่าจะไม่ให้แกรีบลงจากคานด้วย”

“ไม่มีทาง คนนี้ผ่านแหงๆ ว่าแต่แกเถอะเมญ่า เมื่อไรจะหาใคร
สักคนมามีช่วงเวลาที่มีนุกก็มั่งมึงด้วยกันบ้างละ ผู้หญิงกลุ่มเราก็เหลือ
แต่แกคนเดียวแล้วนะที่ยังโสด”

“แล้วก็จะโสดจนเข้าโลงไปเลยนี่แหละ” เมรียาต่อประโยคเพื่อน
ด้วยเสียงอู้อี้ “แกก็รู้...คนอย่างฉันถือคติที่ว่า ‘อัสสามิกตา ปรมาลาภา’
การไม่มีสามีเป็นลาภอันประเสริฐ”

“ฮ่า...หุ...” นิลดากล่าวสาธุการ แต่กระนั้นก็อดไม่ได้ที่จะต้องเอ่ย
แซว “ตกลงว่าแกจะเก็บเวอรจินไว้บูชาตอนลาบวชจริงๆ เหรอ แม่ให้มา
ทั้งที่ไม่รู้จักใช้ ระวังเถอะ...อีกหน่อยพังผืดจะขึ้นมดลูก”

“พังผืดขึ้นก็ดีสิ” เมรียายึดอกรับอย่างภาคภูมิใจ “ช่วงนี้มีข่าวเรื่อง
ผู้หญิงถูกข่มขืนอยู่บ่อยๆ ถ้าฉันมีพังผืดไว้เป็นโล่กำบังขีปนาวุธของ
พวกผู้ร้าย จะได้ไม่ต้องกลัวโจรที่เหมายปัดสนวาทีล่ะ”

“แกนี่” นิลดาหัวเราะ

“อีกอย่าง...เวอรจินฉันไม่เอาไว้บูชาหรอก แต่จะเอาไว้เป็นศิลา
จารึกต่างหากว่า ‘ผู้ชายไม่ใช่ปัจจัยสี่’ ไม่ต้องโดนขยี้ก็ฟินได้”

เสียงหัวเราะจากคนไม่คุ้นเคยดังขึ้น เมรียาจึงเพิ่งฉุกคิดได้ว่าหล่อน
ไม่ได้อยู่ในที่รโหฐาน ดวงตากลมโตเบิกกว้าง หันขวับไปมองภามันที่

ทันตแพทย์หนุ่มยังคงก้มหน้าจดอะไรบางอย่างอยู่ที่เคาน์เตอร์ แต่
รอยยิ้มขบขันของเขาก็ทำให้หล่อนหลบหนีความอายไม่พ้น

“แค่นี้ก่อนนะแก เดี่ยวต้องไปรับยาแล้ว ให้ไปเจอก็โมงที่ไหน”

เมรียากระซิบกระซาบถาม

“ไนต์คลับโรงแรมปทุมนันท์ พอดีนคัพที่นั่น แกสะดวกตอนไหนก็มาแล้วกัน แต่พวกยายช่าคงต้องรอเลิกงานก่อน น่าจะมาถึงราวๆ ทุ่มหนึ่ง”

“โอเค” ตัดบทวางสายเรียบร้อย เมรียาก็เก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าปลางลุกไปยืนหน้าเคาน์เตอร์ “แอบฟังคนใช้คุยโทรศัพท์ไม่ได้เลยนะคะ”

“ไม่ต้องแอบก็ได้ยินมั้งครับ” งามเงยหน้ายิ้มๆ หญิงสาวจึงอดเหวอไม่ได้ที่รู้สึกเหมือนเขากล่าวหาหล่อนว่าคุยเสียงดังไม่มีมารยาท แต่เอาเข้าจริงเมื่อครู่หล่อนก็แอบหมั่นไส้เพื่อนที่มาสะกิดต่อมสาวนักอนุรักษ์ คานจนผลอลืมตัว ‘อกรรส’ รุนแรงไปหน่อยจริง ท้ายสุดจึงยอมหุบปากสนิท

เป็นจังหวะเดียวกับที่ภามลุกขึ้นหยิบซองยาต่างๆ มาอธิบายเรื่องปริมาณและเวลาการกินแบบคร่าวๆ

“หลักๆ ก็มีแค่นี้ แกปวด แก้อักเสบ ลดบวม ผมเขียนรายละเอียดไว้ที่ซองยาแล้ว ถ้าลืมก็ดูเอา แต่ตอนนี้คุณกัดผ้าก็อชเอาไว้แน่นๆ สักหนึ่งถึงสองชั่วโมงนะครับ ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าเพิ่งพูดอะไรมาก จะได้ไม่ต้องบ้วนน้ำลายหรือเลือดบ่อยๆ เพราะไม่งั้นอาจทำให้เลือดไหลไม่หยุดได้”

หญิงสาวแม้ริมฝีปากสนิท แอบค้อนด้วยแววตาเล็กๆ เมื่อรู้สึกเหมือนถูกหมอบต่าหนิที่เมื่อครู่สนทนากับเพื่อนมากจนเกินจำเป็น

“ส่วนเรื่องแปรงฟัน แปรงได้แต่ให้ระวังแถวๆ แผล อาหารกินได้ปกติ แต่เลี้ยงๆ พวกรสจัด เหล้า บุหรี่หน่อยก็จะดี แล้วก็...อีกเจ็ดวันมาตัดไหมนะครับ”

“หา...” เมรียานึกว่าไม่ต้องมาแล้วเสียอีก คุณพระช่วย! แผลพันคุณไม่ได้ใช้ไหมละลายหรือ “เจ็บไหมอะหมอ”

“เดี๋ยวลูเอง” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปาก ทำเอาคนกลัวหมอบพันจน

เข้ากระดุกู้สึกเหมือนมีมัจจุราชมายืนหายใจรดต้นคอไม่มีผิด! “แต่ห้าม
เบี่ยงอีกนะ แล้วสักประมาณเดือนหน้าจะนัดมาผ่าอีกข้างด้วย คุณมี
ฟันคุดซี่นี้ ทางที่ดีควรเอาออกให้หมดก่อนที่มันจะปวด เพราะถ้ารอมัน
อักเสบแล้วมาผ่า ตอนดึงออกคุณก็จะเจ็บทะเลาะซาแบบเมื่อกี้ี้”

เหตุการณ์นั้นเป็นประสบการณ์ที่เมรียายังจำได้อย่างดี หล่อน
หัวเราะแห้งๆ เพราะยังไม่แน่ใจเลยว่าตัวเองจะมีความกล้าพอมาผ่า
อีกข้างหรือเปล่า หญิงสาวเปิดกระเป๋าใส่ตางค์เพื่อหยิบเงินค่ารักษามาส่ง
ให้เขา ก่อนจะยิ้มตามมารยาทเล็กๆ ตอนที่ภามทอนเงินให้

ทันตแพทย์หนุ่มมองตามกระตังเมรียาเปิดประตูกระจกออกไป
ข้างนอกคลินิกแล้ว บทสนทนาอันจัดจ้านที่หล่อนคุยโทรศัพท์เมื่อครู่ยัง
ทำให้เขาอดยิ้มอย่างช้าๆ ไม่ได้

‘เวอรจินฉันไม่เอาไว้บูชาหรอก แต่จะเอาไว้เป็นศิลาจารึกต่างหาก
ว่า...ผู้ชายไม่ใช่ปัจจัยสี่ ไม่ต้องโดนขี้ก็ฟินได้’

สาวเวอรจิน...ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะคิดอะไร ‘เสียชาติเกิด’ ขนาดนั้น!

ของมีค่า

**ก็นานแล้ว ปลอบตัวเองว่าอยู่คนเดียวดีเหลือเกิน ไม่ต้อง
มีหรือความรัก... ก็นานแล้ว ที่ความกลัวเข้ามาเกาะกินในหัวใจ...¹**

เสียงดนตรีจากวงที่กำลังแสดงสดบนเวทีดังกระหึ่มไปทั่วทั้ง
ไนต์คลับโรงแรมปีทมนันท์ แต่ช่วงเวลาหวัค้ำเช่นนี้ ลูกค้ำที่เข้ามาใช้บริการ
จึงยังมีไม่มากมายนัก เมื่อก้าวมายืนอยู่ท่ามกลางความมืดสลัว ไม่นาน
ก็สังเกตเห็นโต๊ะที่เพื่อนๆ รวมตัวกันสังสรรค์อยู่บริเวณหน้าเวทีได้

“ไยยะเมญ่า เพิ่งไปให้หมอพันมา เจ็บไหม” ชายชาญ...ครีเอทีฟ
หนุ่มหัวใจแหวนเอ๋ยทักทันทีที่สมาชิกใหม่ก้าวมาถึงโต๊ะ

“บ้า! ไปหาหมอพันยะ ไม่ได้ไปให้หมอพัน...” เมรียาตีแขนพลาง
พยักพยิดไปทางสาวผิวน้ำผึ้งน้อยน่ารักสุดในกลุ่ม “ถ้าเป็นยายนิลละ
ไม่แน่ เห็นกรีดหมอพันจนเพื่อเข้าเพื่อค้ำ ไม่ได้เป็นอะไรก็ขยันไปเสียเงิน
ให้หมอตตรวจฟันทุกอาทิตย์ แล้วดูสิ...ออยู่ๆ ก็นอกใจหมอมามาหาหนุ่มโอที่
เสียได้”

“ก็เสียเงินไปตั้งเยอะ หมอเอาแต่ตรวจฟัน ไม่ยอมฟันสักทีนี่นา”
เจ้าตัวรับมุกพลางควงแขนแฟนหนุ่มชาวออสเตรเลียมาแนะนำให้อู้จัก

---

¹ เพลง “เธอมาทำให้ฉันรัก” ศิลปิน เตชินท์ กับ เอ็น พียะดา

“มาๆ แกมารู้จักแฟนฉันดีกว่า”

นิลดาภูมิใจนำเสนอ “นิค...คนนี้ไงเมญา เพื่อนสนิทคนที่ฉันเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆ ว่ากินข้าวช้อนเดียวกันมาตั้งแต่เรียนอนุบาล จูบปากกันตอนประถม ตดีให้กันคมตอนมัธยม ทำสงครามนมกันตอนมหา’ลัย และใช้ผู้ชายคนเดียวกันตอนทำงาน อ้าย...ข้อสุดท้ายล้อเล่น”

เพื่อนๆ ทั้งโต๊ะพากันหัวเราะครืน แนนอน...นิโคลัสเองก็ด้วย เขายิ้มให้เมรียาอย่างเป็นทางการ

“ชาววัดศิวัชรับ เมญา” ชายหนุ่มต่างชาติทักทายเป็นภาษาไทยได้น่ารักน่าหยิกเสียจนคนฟังอดยิ้มตามไม่ได้

ตัวจริงเขาดูดีกว่าในรูปนิดหน่อย แม้จะสวมแว่นกรอบหนาๆ เพราะทำงานที่ต้องใช้สายตาเยอะ แต่มันก็หาได้ลดทอนความหล่อของเขาลงไม่ กลับทำให้เขาดูมีเสน่ห์แบบขริ่มๆ ลึกลับน่าค้นหาเสียอีก

หล่อนไม่แปลกใจแล้วว่าเหตุใดนิลดาถึงซม่นักซม่นหาว่า...น่ารัก!

“สวัสดีคะนิค” เมรียายื่นมือไปจับไมตรีจากมือเขา ก่อนจะเปลี่ยนไปจับทสนทนาภาษาอังกฤษในประโยคถัดมา “นินชอบเล่าเรื่องของคุณให้ฟังบ่อยๆ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการนะคะ”

หล่อนเดาว่าเขาคงพูดภาษาไทยได้แค่การทักทายขั้นพื้นฐาน และมันก็เป็นจริงเช่นนั้นเมื่อเขาตอบรับเป็นภาษาตัวเอง

“ยินดีมากๆ เช่นกันครับ”

ก่อนหน้านั้นหญิงสาวพอรู้อมาบ้างว่าราวๆ หกเดือนก่อนนิลดาบังเอิญเจอชายหนุ่มผ่านทางโปรแกรมแชตยอดนิยมในอินเทอร์เน็ต สองคนคุยกันถูกคอก็เลยตกลงใจลองคบหากัน แต่อีกฝ่ายทำงานหนัก ไม่ค่อยมีวันหยุดยาวๆ สำหรับเดินทางไกล ตอนนั้นก็เลยเพิ่งมีโอกาสข้ามน้ำข้ามทะเลมาเจอตัวจริงของนิลดาที่กรุงเทพฯ

“เอาละๆ มาครบองค์แล้วเราก็กมาเล่นเกมกันเลยดีกว่า” สาวใหญ่วัยสามสิบแปดแต่ยังสวยใสเหมือนวัยรุ่นเปิดฉากชักชวน คนมาถึงซักว่า

ใครๆ ก็เลยหันไปถาม

“เกมอะไรคะเจ้าทับทิม”

“ทับทิมกรอบยะ!” เจ้าตัวสวนทันควัน “บอกก็ที่แล้วไม่รู้จักจำว่า
เนี่ยยังหวานฉ่ำและกรอบกรอบ เพราะฉะนั้นฉันต้องซื้อทับทิมกรอบเท่านั้น
เดี๋ยวปัด...ตัดเงินเดือนเสียให้หมดเลยแม่นี่”

ในฐานะผู้ช่วยคนสำคัญของบอสใหญ่ประจำบริษัทเอกชนที่โฆษณา
ชื่อดัง และมีสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจเกือบทุกอย่างแทนบอสที่เดินทางออก
ต่างประเทศบ่อยๆ ทับทิมจึงไม่ต่างอะไรจาก ‘ร่างทรง’ ของบอส และมี
ตำแหน่งเป็นหัวหน้าพวกหล่อนด้วย

“หนูลืมไปคะเจ้า...” เมรียาหัวเราะหะ “ว่าแต่เจ้าทับทิมกรอบจะ
ชวนเล่นเกมอะไรคะ”

“จะเกมอะไรล่ะถ้าไม่ใช่เกมประจำแก๊งสาวสวยอย่างพวกเรา
เมื่อก็ย้ายนินฮอนแฟนแล้วด้วย มาๆ” อธิบายได้ไม่ทันขาดคำ เจ้าใหญ่ก็
ยกมือขึ้นอยู่ในท่าเตรียมโดยที่เมรียาเข้าใจได้ไม่ยากนัก

หล่อนยิ้ม ยกมือขึ้นร่วมสนุกพร้อมเพื่อนร่วมงานอีกสี่คนซึ่งต่าง
พากันประสานเสียง

“กรรไกร ไซ่ ผ้าไหม ไซ่หนึ่งใบสองบาทห้าสิบ ห้าสิบสองบาท
หนึ่งใบ ไซ่ ผ้าไหม ไซ่...ตั้งเป๊ะ!” ทุกคนเป่าอึงจุกกันในตอนสุดท้าย
ดวงตาของเมรียาเบิกกว้าง เมื่อดูเหมือนว่าหล่อนจะเป็นคนเดียว
ที่แพ้

“เฮ้ย...นัดกันล่วงหน้าปะเนี่ย ออกค้อนเหมือนกันหมดเลย”

“แพ้แล้วก็ต้องยอมรับว่าแพ้ พวกฉันจะไปรู้ได้ไงว่าแกจะออก
กรรไกร จริงใหมๆ” ชายชาญหันไปถามความเห็นคนอื่นๆ รอบโต๊ะ

“ซ่าย...ไซ่” หลายคนสนับสนุน นิลดาจึงแก้งทำทำคิด

“เอ...ให้ทำอะไรดีน้ำ”

ตามกติกาประจำกลุ่ม...คนเป่าอึงจุกแพ้จะต้องปฏิบัติภารกิจที่

เพื่อนๆ ลงมตกันหนึ่งอย่าง แต่หากปฏิบัติไม่สำเร็จก็ต้องยอมดื่มสุรา
หนึ่งแก้วเพียวๆ

“รู้แล้ว!” ทบิทมิดีนัวเปาะ หยิบดอกกุหลาบแดงในแจกันบนโต๊ะ
มาส่งให้คนแพะ “ให้แกเอาดอกไม้ไปสารภาพรักพร้อมมือกลองรูปหล่อบนเวที
แล้วขอใจที่มีมือกลองแลกเบอร์โทร. มา”

“ฮิว...” เพื่อนๆ หลายคนส่งเสียงเห็นด้วยกับหัวหน้า แต่เมรียา
กลับร้องโอด

“โหยเจ้า...งานอ่อยไม่ใช่งานถนัดของหนู”

“จั้น...” นิลดาพยักหน้าเข้าใจ หันไปหยิบแก้วเปล่าไปเสิร์ฟ มาริน
เหล้าให้เพื่อนแทน “ก็ตามธรรมเนียมนะจ๊ะที่รัก”

“เหล้าก็ได้” คนแพะปฏิสฤพลางชี้แก้มด้านซ้าย “ฉันเพิ่งผ่าตัด
มาหมาดๆ หมอไม่ให้ดื่ม”

“ถ้าไม่ดื่มก็ต้องเอากุหลาบแดงไปแลกหัวใจที่มีมือกลองมา” หัวหน้า
ยื่นคำขาด เมรียาจึงซักหนักอก มองแก้วเหล้าเพียวๆ ที่วางอยู่คู่กุหลาบ
แดงบนโต๊ะอย่างลึกลงว่าจะเอาอย่างไรดี

หล่อนซึ่งน้ำหนักใจเพิ่มด้วยการหันไปทางมือกลองหนูมูรูปหล่อ
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพอเขาหันมาเห็นหล่อนมองอยู่ห่างๆ เท่านั้น สายตา
เขาก็พรราวหวานขึ้นทันใด

ไม่ไหว...แค่สบตาเขาเพียงเสี้ยววินาทีเดียว หล่อนยังรู้สึกเหมือน
ตัวเองเป็นขนมเค้กที่กำลังถูกกัดกินทีละคำสองคำ ซึ่นอุตริเอาดอกไม้ไป
สารภาพรักจริงๆ มีหวังพรหมจรรย์ที่เฝ้าทะนุถนอมมายี่สิบเจ็ดปีคงถูกขยี้
จนยับเยิน!

เมรียาตัดสินใจคว้าแก้วเหล้ามาดื่มรวดเดียวหมดโดยพยายาม
ไม่ให้ของเหลวไหลไปโดนแผลผ่าพันคุดที่อยู่ด้านในสุดของเหงือกทางฝั่ง
ซ้าย

“เฮ้!” เพื่อนๆ พากันปรบมือเมื่อหล่อนวางแก้วเปล่าๆ ลงบนโต๊ะ

“เลิศ...”

“ทุกคนรวมหัวกันแก๊งฉั่น คอยดูนะ...ฉันจะจัดหนักเอาคืนทุกคนเลย มาๆ เอานี่ใหม่” คนประเดิมความพ่ายแพ้ไม่รอช้า เป็นฝ่ายเริ่มชวนเล่นเกมต่อเสียงเอง หมายถึงได้แก้แค้นเพื่อนๆ ให้เต็มบ้าง แต่ดูเหมือนว่าแก๊งกันไปแก๊งกันมา ต่างฝ่ายต่างก็ยกแก้วมาดื่มกันเองอย่างสนุกสนาน ฤทธิ์สุราและเสียงเพลงจังหวะคึกคักทำเอาเมรียาลืมไปเสียสนิทว่าตัวเองเพิ่งผ่าฟันศัตรูมาหมาดๆ กระทั่งยาซาค่อยๆ หมดฤทธิ์ แผลที่เริ่มระบมก็ทำให้หล่อนแน่ใจว่าการอยู่ต่อมานานๆ คงไม่สนุกอีก

หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องจริงๆ เมรียารู้สึกว่าคืนนี้ตัวเองสนุกมากเกินไปแล้วด้วย

“พวกแก...” หญิงสาวยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองแล้วก็ตัดสินใจบอกลาเพื่อนๆ เสียงอ้อแอ้ “ถ้าใจฉันทัวก่อนเลยดีกว่า”

“อะไรกัน” ชายชาญท้วงพลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองบ้าง “นี่มันเพิ่งกี่โมงเอง ละครหลังข่าวยังไม่จบอย่าเพิ่งเป็นศพเสียมะ”

“แต่ฉันทันทีแล้วละซ่า ขึ้นดื่มเยอะกว่านี้มีหวังเป็นศพจริงๆ อีกอย่างแผลผ่าฟันศัตรูของฉันทันทีเริ่มปวดแล้วด้วย”

“เอออๆ ใจไปนอนเถอะ” ทับทิมเองก็รู้ว่าเด็กของหล่อนเองก็ควรพักผ่อนให้มากๆ เช่นเดียวกับนิลดาที่เป็นห่วงเพื่อนอยู่ไม่น้อย

“ขอปใจนะที่อุตส่าห์มา ว่าแต่...แกชับริดไหวนะ”

“ระดับนี้แล้ว” เมรียามั่นใจ ถึงแม้ว่าตอนชยัยกายลุกขึ้นจากโซฟา หล่อนจะเริ่มโง่งงนิดๆ ก็ตาม “พวกแกสนุกกันต่อเถอะ คอนโดฯ ฉันทันทีอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง”

“แต่ผมว่าที่จริงเมฆาตีไปเยอะมาก ไม่น่ารีบกลับตอนนี้เลยนะครับ” นิโคลัสหันไปหารีอกกับสาวคนรักที่นั่งอยู่ข้างๆ “คืนก่อนที่คุณพาผมไปเที่ยว ฆากลับเราเจอด่านตรวจแอลกอฮอล์ใกล้ๆ โรงแรม ไม่รู้ว่าคืนนี้จะมีด่านอีกหรือเปล่า”

“เออ...จริงด้วย” นิลดาณีคิดว่าคือนั้นหล่อนเองก็รอดมาได้อย่างหวุดหวิด “ตรงนั้นเป็นทางผ่านกลับคอนโดฯ แก่ด้วย แต่ถ้าแกเลี้ยงด้านไปอีกก็อ้อมโคตรๆ เลย”

“จริงดิ” เมรียายอมรับว่าหล่อนไม่ค่อยผ่านมาแถวนี้ช่วงกลางคืนบ่อยนัก ถึงแม้ว่าคอนโดฯ หล่อนจะอยู่ไม่ไกลมากก็ตาม

“ผมว่าเอาแบบนี้ดีกว่า นินพาเมญาขึ้นไปนอนพักที่ห้องของเรา ก่อนสักสิบ สร่างมาแล้วค่อยกลับ เมาไม่ขับ ไม่โดนจับแน่ๆ” นุ่มแดนจึงใจยิ้มให้สองสาว ทว่าเมรียากลับหยุดความสนใจเอาไว้ตั้งแต่ได้ยินคำว่า ‘ห้องของเรา’

คุณพระช่วย! หล่อนคิดว่าตัวเองไม่ได้เมาสุราจนแปลลิด

นิลดาฯยังไม่ทันแสดงความคิดเห็นอื่นใดต่อจากนั้น เมรียาก็คว้าแขนเพื่อนให้ลุกจากโซฟามาคุยกันในมุมที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว

“ที่นี้คพูดเมื่อก็หมายความว่าไง”

“หืม?”

“อย่ามาเฉลไฉ” สาวนักร้องรักษาคานบิตแขนเข้าให้ ดวงตากลมโตจ้องเป่งไปที่เพื่อนในเชิงตำหนิ “เจอกันแค่วันไม่กี่วัน แกยอมให้นิคเจาะไข่แดงแล้วหรอ?”

“เอ่อ...” นิลดาอีกอึก อ้อมแอ้มสารภาพอย่างรู้ดีว่าเพื่อนคนนี้ไม่สนับสนุนให้ซิงสุกก่อนห้ามเท่าไร “ก็แหม...บรรยากาศมันพาไปอะเมญาที่จริงฉันเองก็ไม่ได้ตั้งใจให้เลยเถิดหรอกนะ แต่เอาน่า...ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วไข่แดงของฉันมันก็ไม่ใช่ ‘ไข่ดิบ’ เหมือนของแกเสียหน่อย แต่มันทั้งปิ้งทั้งย่าง ทั้งต้ม ทั้งลวกมาหมดแล้ว แค่นี้ก็มาทำขนมไข่ ‘ลามิงตัน’ อึกสักทีมันก็ไม่เสียหายหรอก”

การเปรียบเปรยของเพื่อนทำเอาคนเมาถึงกับอึ้งไปครู่หนึ่ง แต่เพราะรู้ว่า ‘ลามิงตัน’ เป็นเค้กยอดนิยมของชาวออสเตรเลียที่มีรสชาติคล้ายๆ ขนมไข่ หล่อนก็เลยทำความเข้าใจได้ไม่ยากนัก

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” สาวนักดองไซไม่เห็นด้วย “แกเพิ่งเจอนิค ครั้งแรก แล้วยัง...”

“แล้วก็มันเป็นครั้งแรกที่ฉันประทับใจมากที่สุด” นิลดาสวน จับมือทั้งสองข้างของเพื่อนขึ้นไว้ตรงกลางอกพลาทงหลังตาลงอวดแหวนวงเล็กๆ ที่สวมอยู่บนนิ้วนางข้างซ้าย “นิคเขาชอบฉันมาก เขาขอหมั้นฉันแล้ว เมญ่า”

ประกายเพชรระยิบระยับท่ามกลางความมืดสลัวของไนต์คลับ ทำเอาคนฟังเงยไปครู่หนึ่ง ยอมรับว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่หล่อนคาดถึง แต่เอาเข้าจริงมันก็ถือว่าเร็วเกินไปสำหรับผู้หญิงที่คิดจะครองตัวเป็นโสดไปทั้งชีวิตอยู่ดี

นับรวมเวลาที่นิลดารู้จักกับหนุ่มออสซี่แล้ว...แค่หกเดือนเท่านั้น!

“เอาน่า...นิคเขาก็น่ารักดีออก คนนี้แกให้ผ่านเถอะนะๆ ฉันอยากลงจากคานแล้วอะ นี่นิคเขาก็บอกนะว่าเขาทำงานอยู่แต่หน้าคอมพ์ไม่ค่อยได้มีเวลาจีบสาว พอเจอสาวที่ถูกใจแล้วก็อยากจะรักและดูแลกัน ไปทั้งชีวิต ปีนหน้าเขามีแผลนจะพาฉันไปรู้จักพ่อแม่ที่เมลเบิร์น ถ้าพวกท่านไม่มีปัญหาอะไร เราก็จะแต่งงานกัน”

เห็นเพื่อนวางอนาคตไว้เรียบร้อยขนาดนั้น เมรียาก็ไม่อยากทำตัวเป็นจระเข้ขวางคลองนานๆ หล่อนหันไปมองชายหนุ่มแดนจิงโจ้ที่กำลังหัวเราะสนุกสนานอยู่กับกลุ่มเพื่อนรอบโต๊ะ ยอมรับว่าเท่าที่ได้พูดคุยทำความรู้จักในช่วงเวลาสั้นๆ หล่อนรู้สึกว่าเขาเป็นคนน่ารัก อัยยาศัยดีใช้ได้

หวังว่าพอกลับออสเตรเลียไปจะไม่ ‘ดีแตก’ ให้เพื่อนหล่อนต้องเสียใจแล้วกัน!

“ถึงไม่ให้ผ่านก็คงไม่ทันแล้วมั้ง แกเล่นให้เขา ‘ผ่าน’ ไปถึงไหน ต่อไหนแล้วนี่” เป็นการตอบตกลงที่ทำให้นิลดาหัวเราะร่วน

“ไม่มีทางยะ คนนี้ฉันมั่นใจว่าดีจริงๆ” พันธงแล้วก็เบนหัวข้อสนทนา

กลับมาเรื่องเก่า “ตกลงแกเอาใจ ไปจับบนห้องฉันกับนิกก่อนนะ เดี่ยวพวกยายช่ากลับแล้วฉันตามไป”

“ขอบใจ แต่ไม่ดีกว่า...ฉันเป็นห่วงรถถังมันด้วย” หญิงสาวหมายถึงเจ้าชู้ตัวอ้วนกลมที่เลี้ยงไว้ในคอนโดฯ “บ้านนี่คงแข็งแรงแม่ฉันไม่ยอมกลับบ้านเสียที”

“ไอ้รถถังมันแข็งก็คงไม่เป็นอะไรมากมายนักหรอก แต่ถ้าแกเจอด่านตรวจขึ้นมาละแข็งจริงๆ นะ เพราะแกเป่าไม่ผ่านแน่” นิลดาประเมินจากปริมาณแอลกอฮอล์ที่เพื่อนดื่มเข้าไปแล้วก็เป็นห่วง “อีกอย่าง... ตาบนของแกมันฟ้องฉันว่าคิดถึงต่า่างมากๆ เลยอะเมธญา”

นิลดาแกล้งเอามือเขียนเปลือกตาเพื่อนเล่นๆ สองสาวก็เลยพร้อมใจกันหัวเราะ เมรียายอมรับว่าตอนนี้หล่อนไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมจะขับรถอ้อมโลกเพื่อหลีกเลี่ยงด่านตรวจแอลกอฮอล์จริงๆ แต่อยากเอาหัวไปถึงหมอนโดยเร็วที่สุดมากกว่า เพราะฉะนั้นถ้าไม่ใช่ทางปกติที่เคยใช้บ่อยๆ หญิงสาวก็ไม่แน่ใจนักว่าจะพาตัวเองเข้าสู่ที่พักได้โดยสวัสดิภาพ

“แล้วแกต้องส่งนิกกลับอออสเตรเลียตอนไหน”

“ตีสี่” นิลดาตอบยิ้มๆ รู้ดีว่าเพื่อนถามทำไม “พอดีแหละ ถึงตอนนั้นฉันปลุกนิกไปสนามบิน แล้วก็จะปลุกแกกลับไปอาบน้ำอาบท่าที่คอนโดฯ ด้วย”

“โอเค” หญิงสาวไม่ค้ำหน้าใจอีก นิลดาจึงขอตัวกลับไปเอาคีย์การ์ดที่โต๊ะครู่หนึ่ง แล้วพาหล่อนเดินออกมาจากไนต์คลับของโรงแรมด้วยกัน

ช่วงเวลานั้น ไม่มีใครทันได้สังเกตเลยสักนิดว่าหนุ่มตาน้ำข้าวได้แอบมองตามหลังเมรียาด้วยแววตาระยิบระยับ มุมปากโค้งขึ้นเล็กๆ ราวกับนายพรานเห็นกวางตัวน้อยๆ เดินมาติดกับไม่มีผิด!

ดวงอาทิตย์เผลอพ้นขอบฟ้าทิศตะวันออก กรุงเทพมหานครที่
หลับใหลมาเกือบตลอดคืนก็เริ่มฟื้นคืนชีพอีกครั้ง ผู้คนทยอยออกจากบ้าน
เตรียมพร้อมสำหรับทำกิจวัตรของตัวเองในแต่ละวัน กระนั้นกลับยังมี
บางคนนอนขี้เซาอยู่ในมุ้งเดิมๆ

อาการเมื่อยล้าตามร่างกายทำให้เมรียาไม่อยากขยับตัวไปทางไหน
ยิ่งรู้สึกได้ว่าอากาศค่อนข้างเย็น หล่อนก็ดึงผ้าห่มมาคลุมมิดถึงต้นคอ
ก่อนจะพลิกกายเพื่อเปลี่ยนท่านอนให้สบายขึ้น แต่การที่พลิกเอาศีรษะ
มาชนกับขาโต๊ะก็ทำให้หล่อนสะดุ้ง

“โอ๊ย...” เมรียาครวญ ลืมตาขึ้นช้าๆ กระทบภาพพร่ามัวเบื้องหน้า
ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในเวลาต่อมา หญิงสาวก็พบว่าตัวเองนอนขดอยู่บน
พื้นพรมในห้องพักของโรงแรม

แม้จะปวดหัวนิดๆ เพราะสุราที่ดื่มเข้าไปอย่างหนัก หล่อนก็ยังจำ
ได้ว่าเมื่อคืนตัวเองหลับบนโซฟา

‘ลงมานอนอยู่ตรงนี้ได้ไง’ เป็นคำถามแรกที่ตั้งขึ้นในสมอง ก่อน
หญิงสาวจะค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้นเพื่อมองสำรวจไปรอบๆ ห้อง

เมื่อคืนนิลดาพาหล่อนมาพักที่นี่ บอกว่าตีสี่จะปลุกให้ขับรถกลับ
คอนโดฯ แต่ตอนนี้ฟ้านอกระเบียงสว่างโร่ เหตุใดนิลดาถึงยังไม่มาปลุก

แต่นั่นก็ไม่น่าประหลาดใจเท่ากับที่หล่อนรู้สึกว่าร่างกายตัวเองโล่ง
แบบแปลกๆ

เมรียาก็มองมองสำรวจดูครู่หนึ่ง อาการสะลึมสะลือก็หายเป็น
ปกติทิ้ง!

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ไม่อยากเชื่อเลยสักนิดว่าจะเห็น
กระดุมเสื้อหลุดลุ่ย แขนเสื้อตกลงมาจากไหล่จนเผยให้เห็นบราเซียร์เด่นชัด
และที่สำคัญ... หล่อนเห็นรอยแดงเป็นจ้ำๆ บริเวณเนินอกตัวเอง

“เฮ้ย...” เมรียาครางเสียงแผ่ว หัวใจไหววาบ มีอบบางริบกระซิบ
สาบเลื้อยเข้าหากันตามสัญชาตญาณ ก่อนจะยิ่งตกใจเข้าไปใหญ่เมื่อ

พบว่าไม่ใช่เสื้อเท่านั้นที่หลุดลุ่ย แต่กระโปรงของหล่อนก็ยับย่น กางเกง
ชั้นในเลื่อนลงมาอยู่บริเวณต้นขาต่างๆ ที่ไม่น่าเป็นไปได้

“กรี๊ด!”

เสียงนิลดาดังมาจากห้องนอนที่มีประตูเชื่อมต่อไปจากห้องนั่งเล่น
อีกทอด เมรียาจึงเงยหน้าขึ้นมองโดยอัตโนมัติ ตกใจว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่
ไม่ทันคิดหาคำตอบ ประตูห้องก็ถูกเปิดฉลัวะออกมาจากด้านในเสียก่อน

“เมญ่า! พริกกับเกลืออยู่ไหน ฉันจะเอามาเผาสาปแข่งไอ้ชนิด ไอ้
สารเลวนั้นมันปล้นเงินกับของมีค่าฉันไปหมดเลย แถมมันยังถอดแหวนเพชร
คืนไปอีกตัว...”

ระบายนารมณีนไม่ทันจบด้วยซ้ำ สาวผิวน้ำผึ้งก็ต้องชะงักเมื่อเห็น
เพื่อนนั่งอยู่บนพื้นพรหมข้างๆ โซฟาในสภาพไม่คาดฝัน

“เมญ่า...” นิลดาเพิ่มพ้ำ พุดอะไรไม่ออก ขณะเมรียาเองก็พุด
ไม่ออกเช่นกันเมื่อเห็นเพื่อนยังหัวกระเซิงเหมือนคนเพิ่งตื่นจากฝันหวาน
มาพบกับความจริงที่ว่าของมีค่าทั้งหมดหายไป เช่นเดียวกับหล่อนที่เพิ่ง
พบว่าตัวเองทำของมีค่าหาย

เพียงแต่ว่า ‘ของมีค่า’ สำหรับเพื่อนกับหล่อนมันเป็นคนละอย่าง...

หัวใจเมรียาหวิวไหว กระทบกตาร้อนผ่าวขณะพยายามคิดทบทวน
ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดคืนที่ผ่านมา

ไม่จริงใช่ไหม หล่อนยังไม่ได้ถูกใคร ‘บุกรุก’ เอาความภาคภูมิใจ
ไป

เป็นไปได้...ไม่จริง!

2

เหตุไม่คาดฝัน

แดดในตอนเช้ายังคงทอดทอลงอาบไล่ผืนน้ำเจ้าพระยาอย่างอบอุ่น บริเวณสนามหญ้าขนาดใหญ่ด้านหลังบ้านสีขาวทรงโมเดิร์น ภามกำลังยืนออกกำลังกายอยู่เพียงลำพังเหมือนที่เคยทำในทุกๆ เช้า แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเตรียมตัวไปคลินิกทันตกรรม ชายหนุ่มในชุดเสื้อกล้ามกับกางเกงผ้าขายาวสบายๆ จึงหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กๆ บนเดย์เบดที่หันหน้าออกสู่แม่น้ำขึ้นมาซับเหงื่อระหว่างเดินเข้าบ้าน

เมื่อเข้ามาในห้องโถง ภามก็ตรงไปยังเคาน์เตอร์ครัวเพื่อรินน้ำในเหยือกมาดื่มให้ชื่นใจ พลันเสียงขับเสภาจากโทรทัศน์ที่เขาเปิดทิ้งไว้เมื่อพักก่อนก็ทำให้ต้องหันหน้าไปมอง เนื่องจากข่าวภาคเช้าได้เปลี่ยนเป็นละครจักรๆ วงศ์ๆ ไปเสียแล้ว

ฝ่ายนาฏเมรีศรีสวัสดิ์
ดาวเดือนเลื่อนลับคุณธ
พื่นกายชายเนตรนฤมล
แสนโคกปริเทวนาใน

บรรทมเหนือแท่นรัตนปัจฉิณ
จะใกล้แสงทินกรอโณทัย
มิได้ยลพระยอดพิสมัย
อรทัยท่มทอดสกลกาย²

---

² พระรถนิราศ ผู้ประพันธ์ : เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

ภามยิ้ม...บทละครพื้นบ้านที่กำลังฉายอยู่ตอนนี้ทำให้เขาหวนนึกถึง
คนใช้สาวที่เพิ่งมาฆ่าฟันคุณเมื่อวานเสียอย่างนั้น

หล่อนชื่อคล้ายๆ นางเมรีในวรรณคดี แต่นิสัยใจคอกลับไม่คล้ายกัน
เอาเสียเลย

นางเมรีร้องไห้ตรอมใจตายเพราะสามีมอมเหล้าหลบหนีกลับไป
หาแม่ ส่วนเมรียากลับประกาศตัวอย่างชัดเจนว่า ‘การไม่มีสามีเป็นลาภ
อันประเสริฐ’

ชายหนุ่มยังคงอดประหลาดใจไม่ได้ว่าจะอะไรทำให้ผู้หญิงสวยๆ
อย่างหล่อนคิดแบบนั้น เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะ
รับแขกดังขึ้น ภามจึงตัดสินใจพับเรื่องเมรียาเอาไว้ ก้าวตรงไปหยิบ
อุปกรณ์สื่อสารขึ้นมาดูเบอร์บนหน้าจอ

“ครับแม่” ชายหนุ่มรับสาย หยิบรีโมตมากดปิดโทรศัพท์เพื่อจะได้
พูดคุยกับท่านโดยไม่มีเสียงรบกวน แต่แล้วเสียงที่ได้ยินผ่านทางอุปกรณ์
สื่อสารก็ทำเอาเขาใจหล่นวูบไปถึงตาตุ่ม! “อะไรนะครับ แม่! ได้ยินผม
ไหมครับ แม่!”

ประตูลิฟต์ของโรงแรมปัทมพันธ์เปิดออกเมื่อถึงชั้นล่างสุด
สองสาวที่เพิ่งบังเอิญเจอเหตุไม่คาดฝันต่างก็ก้าวออกมาตามทางเดิน
ด้วยกัน เมรียาเพิ่งผ่านการร้องไห้อย่างหนัก ดวงตายังแดงช้ำ ส่วน
นิลดาเองก็ไม่ต่างกันนัก

“เดี๋ยวถ้าแกกลับคอนโดฯ ก่อนนะ ฉันเช็กเอาต์เสร็จจะขับรถ
ตามไป” หล่อนปลอบ ยังอดโทษตัวเองไม่ได้ว่าพาผู้ร้ายมาทำร้ายเพื่อน

“แกไปเถอะ ฉันโอเค” เมรียาไม่ยอมให้เพื่อนต้องรู้สึกผิดนานๆ
ยอมรับว่าหล่อนเองก็มีส่วนผิดเหมือนกันที่ไม่ระมัดระวังตัวมากกว่านี้

แต่แน่ละ...หล่อนไม่ได้ ‘โลกสวย’ ถึงขั้นจะไม่โทษว่าคนที่ผิดมากที่สุด
คือไอ้เฮงชวณิโคลัสหรอก!

เมื่อเพื่อนลูบศีรษะเบาๆ แล้วก้าวตรงไปยังฟรอนต์ หยาดน้ำใสๆ
ที่เมรียาพยายามเก็บกักเอาไว้ตลอดทางลงลิฟต์ก็เริ่มไหลลงมาตามแก้ม
ที่จริง...หล่อนไม่โอเคเลยสักนิด

เมรียายังอยากโกหกตัวเองว่ามันเป็นความฝัน อยากคิดว่าตัวเอง
ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่เวลาเดียวกันหล่อนก็ไม่ได้เฝ้าจนไม่รู้เรื่องราว
เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ท่ามกลางความมืดมืดตอนกลางดึก...เมรียาจำได้เลยๆ ว่ามีคน
ตัวโตเคลื่อนกายมาทาบทับนิ้วเนี่ยหล่อนบนโซฟา ทว่าฤทธิ์สุราที่ดื่มเข้าไป
อย่างหนัก ประกอบกับฤทธิ์ยาแก้ปวดแก้อักเสบของหมอยาก็ทำให้
หล่อนมีเนเบลอจนไม่รู้สติเต็มร้อย

ตอนนั้นเมรียายังคิดว่าเป็นผีอำด้วยซ้ำ หล่อนอึดอัดต่อด้านประหวัง
อยู่บ้าง แต่ไม่ทันได้คิดหรอกว่าที่จริงแล้ว ‘ผี’ จะกลายเป็นผู้ชายของ
เพื่อน

หญิงสาวค่อยๆ เดินกลับออกมายังลานจอดรถโรงแรม ทั้งโกรธ
ทั้งแค้นไต่ปากถามข้ามชาติจนอดคิดไม่ได้ว่าถ้ามันไม่ซึ่งหนักกลับประเทศไป
เสียก่อน หล่อนจะต้องเอาเลือดหัวมันออกให้สาสมกับที่มันฝากดาวโลกีย์
เอาไว้แน่ๆ แต่หลังจากขับรถมาตามถนนลึกพัก เมรียาก็ยกมือขึ้นเช็ด
น้ำตาออกจนหมด

หญิงสาวตระหนกได้แล้วว่าสิ่งที่ควรทำตอนนี้คือการป้องกันปัญหา
ที่อาจตามมาในอนาคตต่างหาก เพราะต่อให้หล่อนร้องให้จนอกแตกตาย
อดีตก็ย้อนคืนกลับไปแก้ไขไม่ได้อีก...

ทันใดนั้น เมรียาก็รู้สึกผิดสังเกตรถแท็กซี่คันหนึ่งที่แล่นอยู่ด้านหน้า
ความที่ถนนในเวลานี้ค่อนข้างโล่ง ดวงตากลมโตจึงเห็นอย่าง
ชัดเจนว่าผู้หญิงที่อยู่บนเบาะหลังกำลังเอี้ยวตัวไปแย่งพวงมาลัยจนตัวรถ
ส่ายไปทางซ้ายที่ขวาที่ แต่ทำที่สุดแล้วผู้หญิงก็ถูกเหวี่ยงกลับมาทางเก่า
อย่างรุนแรง!

ใบหน้าด้านข้างของชายคนขับที่หันกลับมาทำเอาหัวใจดวงน้อยๆ ไหวววบ!

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นในหัวคือคนขับแท็กซี่กำลังจะปล้นผู้โดยสาร ยิ่งพอเห็นแท็กซี่คนนั้นเลี้ยวเข้าไปในซอย เมรียาก็อดไม่ได้ที่จะชะลอความเร็วเพื่อใช้เวลาตัดสินใจอย่างรอบคอบมากขึ้น จวบจนรถหล่อนแล่นตามมาจอดชิดหน้าปากซอยแล้ว ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลก็ทำให้หล่อนตัดสินใจเปิดกระเป๋านบนเบาะข้างกาย หยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดหาดำรวจ แจ้งเบาะแสด่วนๆ ตามที่เห็นเรียบบร้อย เมรียาก็ไม่แน่ใจนักว่าควรจะทำอย่างไรต่อ...

รออยู่ตรงนี้ก็จนกว่าตำรวจจะมาถึง หรือรีบกลับคอนโดฯ ไปเสียอย่างไรเสียมันก็ไม่ใช้ธุระกงการของหล่อนอยู่แล้ว ประเดี๋ยวตำรวจมาก็จัดการพิทักษ์สันติราษฎร์เองแหละ

แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นถูกคนขับแท็กซี่ทำร้ายร่างกายจนเป็นอันตรายไปก่อนละ

เมรียาใจคอไม่ดีนัก เมื่อเห็นเหตุการณ์เองกับตาด้วย การปล่อยปละละเลยไม่ใช่นิสัยหล่อนจริงๆ

พลเมืองดีมองซ้ายมองขวา เห็นว่าแถวนี้ไม่มีใครพอจะขอความช่วยเหลือได้เลย หล่อนตัดสินใจสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะขับรถตามเข้าไปในซอยเรื่อยๆ เพื่อสังเกตดูสถานการณ์ในเบื้องต้น หากมีเบาะแสะอะไรเพิ่มเติมจะได้คอยประสานงานไปทางตำรวจ แต่เมื่อขับลึกเข้ามาเรื่อยๆ สัญชาติญาณอันตรายก็ร้องเตือนให้หล่อนถอยรถกลับอยู่หลายรอบ

ซอยนี้เปลี่ยวมาก...มีแต่ต้นไม้กับหญ้าขึ้นเต็มสองข้างทางไปหมด หัวใจเมรียาเต้นระทึก ทว่าเท่าหล่อนกลับยังคงแตะคันเร่งขับลึกเข้าไปอย่างระมัดระวัง สายตาสอดส่องมองหารถแท็กซี่ต้องสงสัย กระทั่งเห็นมันจอดอยู่ในซอยแยกทางขวามือ เมรียาก็แก้งั้วขับเลยไปช้าๆ ก่อน

จะดับเครื่องยนต์แล้วเดินย้อนกลับมาดูห่างๆ

ดูเหมือนบนรถแท็กซี่คันนั้นจะไม่มีใครอยู่อีก

ตรงที่หล่อนยืนอยู่นี้ห่างจากจุดจอดของแท็กซี่ประมาณสิบเมตรได้ เมรียาไม่แน่ใจนักว่าหากเดินเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วจะช่วยเหลือหรือเปล่า แต่เมื่อหักใจเฉยเมยต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สำเร็จ หล่อนจึงมองหาอาคาร

พบไม้ขนาดเหมาะสมมือท่อนหนึ่งหล่อนอยู่ในบริเวณใกล้ๆ เมรียาก็นยิบมันขึ้นมาถือไว้อย่างมั่นคง เข้าเรียวก่อขยะ ก้าวไปในบริเวณที่รถแท็กซี่จอดอยู่อย่างระมัดระวัง

“อย่าทำอะไรฉันเลยนะ แยกยากได้อะไร แยกเอาไปเลย”

เสียงผู้หญิงทำให้เมรียารู้ว่าทั้งสองกำลังต่อรองบางอย่างกันอยู่ในพงหญ้ารกสูงทางขวามือข้างหน้าไม้ไกล

หล่อนค่อยๆ เดินให้เบาที่สุด แล้วขยับไปแอบดูสถานการณ์ตามแนวช่องว่างระหว่างหญ้าแต่ละต้น

“อยากได้อะไรก็ต้องเอาอยู่แล้ว แต่ขารวๆ สวยๆ เอ็กซ์ระเบิดอย่างเจ้ เอาแค่เงินไม่พอหรอก” ชายคนขับแท็กซี่บอกหญิงวัยกลางคนที่ยื่นหน้าตาดันอยู่ลึกเข้าไปในพงหญ้า

หน้อย...ดูเหมือนไอ้ใจร้ายมันจะคิดลวงเกินผู้หญิงด้วย แถมยังเป็นหญิงรุ่นแม่ที่มันควรจะให้ความเคารพนับถือเสียมากกว่า

นี่ไม่เลือกแม่แต่หัวหงอกหัวดำแบบนี้มันพวกนรกส่งมาเกิดชัดๆ!

“ถอดเสื้อออกสิเจ้ หรือจะให้เข้าไปถอดเอง” คนขับแท็กซี่จ่อปืนผู้หญิงวัยกลางคน ความโกรธที่เพิ่งประสพชะตากรรมคล้ายคลึงกันมาหมาดๆ ทำให้เมรียาแม่ปากเบาๆ ก้าวพรวดไปพาดไม้ลงข้างสี่รชะคนร้ายอย่างไม่ลังเล

ผิวะ!

“ไอ้ย!”

คนร้ายถลาล้มไปแล้วหล่อนก็ยังมีวายุพาดซ้ำอีกสองครั้งแรงๆ

อาศัยจังหวะที่มันเปลอทำป็นหล่นรีบหยิบขึ้นมาถือไว้ แน่ละ...เมรียายังไม่เป็นหรอก แคกลัวมันจะหยิบมาใช้ทำร้ายหล่นกับเหยื่อเสียมากกว่า หญิงสาวรีบหันขวับไปหาหญิงวัยกลางคนที่ยังดูตกใจมาก ทำอะไรไม่ถูก ผิดจากหล่นที่คิดว่าก่อนคนร้ายจะถูกขืนมาสำเร็จ ต้องรีบพากันออกไปจากบริเวณนี้

“รีบหนีเร็วเถอะคะ” เมรียาก้าวไปคว้ามืออีกฝ่ายให้วิ่งออกมาจากพงหญ้ารกสูงด้วยกัน แต่ยังไม่ทันถึงบริเวณที่รถของตนเองจอดไว้ คนร้ายก็โผล่พรวดตามออกมาเสียก่อน

“ช่วยแล้วไงละเมญา!” หญิงสาวเบิกตากว้าง นึกอยากเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่านี้ แต่หญิงวัยกลางคนก็ยากจะทำเช่นนั้นได้ง่ายๆ เมรียเองก็ไม่กล้าปล่อยมืออีกฝ่าย เชื่อว่าถ้าเหยื่อถูกคนขับแท็กซี่เข้าประชิดตัวได้ เป็นคำรบสองจะต้องยิงใคร่ร้ายหนักกว่าครั้งแรกแน่ๆ

ดีที่เสียงมอเตอร์ไซค์สองคันดังมาจากต้นซอยเสียก่อน ทุกคนจึงหยุดชะงัก

“ตำรวจ!” เมรียากับหญิงวัยกลางคนยิ้มกว้าง

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย คนขับแท็กซี่มันจะข่มขืนผู้หญิง ทางนี้ค่ะ” เมรียารีบตะโกนขอความช่วยเหลือทันที ส่วนคนร้ายเมื่อเห็นตำรวจมาถึงถึงสี่คนก็นำดาตื้น รีบหมุนตัวกลับหลังหันไปยังรถแท็กซี่ แต่ยังไม่ทันจะได้เปิดประตู มอเตอร์ไซค์ของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ตามไปประกบและจับตัวไว้

“ปล่อยนะ ปล่อย! ผมไม่ได้ทำอะไรผิด”

“คุณน้า...ไม่เป็นอะไรนะคะ” เมรียาถือโอกาสหันกลับมาถามหญิงวัยกลางคน อีกฝ่ายแม้ยังหอบหายใจฮักๆ ตอบไม่ได้ในทันทีทันใด แต่ก็ส่ายหน้าพอให้รู้ว่าไม่เป็นอะไรมาก กระทั่งเริ่มรวบรวมกำลังได้จึงยิ้มน้อยๆ ให้หล่น

“เรื่องทั้งหมดก็อย่างที่ฉันเล่าไปแหละค่ะ” หญิงวัยกลางคน
นั่งให้ปากคำตำราวจอยู่บนโรงพัก โดยมีเมรียนั่งเป็นพยานอยู่ข้างๆ

หล่อนเพิ่งทราบว่าอีกฝ่ายเรียกแท็กซี่โดยสารมาจากหน้าสนามบิน
แต่ระหว่างทางคนขับก็แอบมองต้นขาเป็นระยะๆ ซึ่งอาจเป็นเพราะ
กระโปรงสั้นเหนือเข่าขึ้นมา ประกอบกับรูปร่างหน้าตาที่ค่อนข้างอ่อนกว่า
วัยอยู่มาก พอคนขับแท็กซี่เห็นนานๆ เขาก็เลยยับยั้งอารมณ์ต่ำช้าของ
ตนเองไม่ได้

“โอเคครับคุณลำเภา ผมบันทึกคำให้การไว้แล้ว ตอนนี้เดียว
จะคุมตัวผู้ต้องหาเอาไว้รอดำเนินคดี” ตำรวจรับแจ้งความเรียบร้อย
หญิงวัยกลางคนก็ยิ้มให้

“ขอบคุณมากนะคะ” ลำเภาว่าแล้วก็หันมาหาเมรียานั่งอยู่ข้างๆ
แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปากขอบคุณอีกฝ่ายสมความตั้งใจ เสียงผู้ชายคนหนึ่ง
ก็ดังขึ้นจากด้านหลังเสียก่อน

“แม่เป็นยังไงบ้างครับ”

เมรียารู้สึกว่าเสียงนั้นฟังคุ้นๆ พอหันหน้าไปมองเท่านั้น หล่อนก็
ต้องเบิกตากว้าง

“ภาม” ลำเภายิ้ม ลุกจากเก้าอี้ไปหาลูกชาย เขาสวมเสื้อกล้ามกับ
กางเกงผ้าขาวธรรมดาๆ บ่งบอกให้รู้ว่ายังไม่ทันทำธุระส่วนตัวในตอนเช้า
เหตุร้ายที่เกิดขึ้นก็ทำให้เขาต้องรีบรุดมาหามารดาเสียก่อน “แม่ไม่เป็น
อะไรจะ โชคดีได้หนูคนนี้ช่วยไว้”

ลำเภาหันไปมองทางด้านหลัง ภามจึงถึงกับตะลึงที่เห็นหล่อน!

“คุณเมรียา” ชายหนุ่มพิมพ์ไม่ยอมยกเชื้อสายตา

ก่อนหน้านี้มารดาของเขาโทร. มาขณะเกิดเหตุร้ายบนรถแท็กซี่
ท่านแอบกดโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋าก้นโดยไม่ให้คนขับรู้ พยายามพูดบอกทาง
ตลอดว่าตนอยู่ละแวกไหน ตอนนั้นเขาถึงตกใจมาก รีบขับรถออกจากบ้าน
เพื่อตามไปช่วยเหลือ แต่โชคร้ายที่สายหลุดไปเสียก่อน พอไม่มีท่านคอย

บอกพิกัดแล้ว ชายหนุ่มเลยไม่รู้จะตามไปไหนได้

ภามกระวนกระวายอย่างหนัก ขับรถวนหามารดาไปเรื่อยๆ จากพิกัดล่าสุดที่ทราบ กระทั่งท่านโทร. กลับมาอีกครั้งว่ามีพลเมืองดีช่วยเอาไว้รีบรีบๆ เขาถึงสบายใจแล้วตามมาที่โรงพัก

นึกไม่ถึงเลย...พลเมืองดีที่ว่ากลายเป็นผู้หญิง แถมยังเป็นผู้หญิงใจเสาะที่กลัวแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ อย่างการถอนฟัน!

“อ้าว...รู้จักกันด้วยหรือจ๊ะ” ถ้าหากพลอยประหลาดใจตามลูกชายไปอีกคน

เมรียาเรียกสติกลับคืนมาได้ก่อนชายหนุ่ม จึงหันไปตอบท่านยิ้มๆ

“เออ...หนูเป็นคนไข้ที่คลินิกของหมอภามค่ะ”

“ตายจริง โลกกลมดีแท้” คนเป็นแม่อุทาน ขณะภามเริ่มเก็บอาการประหลาดใจได้ ความซาบซึ้งใจจึงเข้ามาแทนที่

“ขอบคุณมากๆ นะครับ ถ้าไม่ได้คุณ แม่ผมคงแย่มาก”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะหมอ ตำรวจมาช่วยเอาไว้ทันด้วยต่างหาก”

“ยังไงๆ ฉันก็ต้องขอบคุณหนูมากแหละจ๊ะ แต่ถ้ายังไงเราออกไปคุยกันข้างนอกดีไหมจ๊ะ ยืนคุยตรงนี้เกะกะขวางทางคุณตำรวจเขา” มารดาชายหนุ่มชักชวน คนทั้งสามจึงก้าวออกมายังหน้าสถานีตำรวจพร้อมกัน

ภามเห็นมารดาปลอดภัยดีแล้วจึงอดไม่ได้ต้องหันไปถามไถ่สาวพลเมืองดีบ้าง

“แล้วนี่คุณบาดเจ็บตรงไหนบ้างหรือเปล่าครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอกค่ะหมอ ที่จริงฉันก็ไม่ได้ทำอะไรมาด้วย แค่เดินเอาไม่ไปตีหัวมันสามที ตำรวจก็มาถึงพอดีเลยค่ะ” เมรียาเล่าแบบซ้ำๆ

“แค่เดินเอาไม่ไปตีหัวมันสามที?” ภามขำไม่ออกเลยสักนิด ไม่คิดว่าหาล่อนจะพูดราวกับนั้นเป็นเรื่องง่ายๆ ที่ใครผ่านไปเห็นก็ทำได้ “แค่นั้น

ก็บ่าบีนมากแล้วละครับ ตีนะครับที่ยังรอดกันมาได้”

“ก็ถึงได้บอกไงคะว่าไม่ได้ทำอะไรมาก” เมรียายิ้มแหยๆ เอาเข้าจริง หล่อนเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะกล้าทำอะไรแบบนั้นลงไป บางทีคงเพราะ โหมโให้ไ้บ่ปากามข้ามชาติอยู่เป็นทุน พอมาเห็นแม่เขากำลังต้องตกเป็นเหยื่อ กามของผู้ร้าย หล่อนก็เลยเกิดอาการที่อาจเรียกง่ายๆ ว่า...ของขึ้น!

“คนเราสมัยนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้ คราวหน้าคุณน่าจะไปไหนมาไหน คนเดียวก็ระวังตัวมากๆ นะคะ” เมรียาหันกลับไปยิ้มให้หญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างๆ พลางทอดมองอย่างห่วงใย

“ปกติฉันก็ไม่ค่อยได้ไปไหนคนเดียวหรอกจ้ะ แต่พอดีเพิ่งมาจาก บ้านที่โคราช ตั้งใจว่าจะมาเซอร์ไพรส์ภามเขา ไม่นึกว่าจะมีเรื่องแบบนี้ เกิดขึ้นจริงๆ เพราะฉันเองก็อายุปุ่นนี้แล้ว แต่ยังไง ก็ต้องขอบคุณหนู อีกครั้งนะจ๊ะ แล้วนี่...หนูมีธุระที่ไหนต่อหรือเปล่า ถ้าไม่รังเกียจน่าจะอยาก จะชวนไปกินข้าวด้วยกันต่อ จะได้ถือโอกาสเลี้ยงตอบแทนหนูด้วย”

“ไม่รังเกียจหรอกคะคุณน้า แต่หนูนัดเพื่อนเอาไว้ นี่ก็น่าจะเลยเวลา มาแล้ว ขอขอบคุณมากๆ นะคะที่ชวน”

“ถ้าจั้นเอาไว้หนูมีเรื่องเดือดร้อนอยากให้น้ำช่วยก็โทร. หาน้ำ นะจ๊ะ” ถ้าหากไม่ทำให้หญิงสาวลำบากใจ ก็้มลงเปิดกระเป๋าแบรนต์หุ ราคาเฉียดแสนเพื่อจะหยิบนามบัตรให้ “ตายจริง! สงสัยนามบัตรจะหล่น ไปตอนน้ำพยายามต่อรองเอาเงินให้คนขับแท็กซี่”

หล่อนเงยหน้าบอกเมรียาอย่างเสียดาย “จั้นเอาแบบนี้แล้วกัน ถ้า หนูมีอะไรอยากให้น้ำช่วยก็ไปบอกภามที่คลินิก”

เมรียากำลังจะปฏิเสธว่าหล่อนไม่ได้ช่วยเหลือเพราะหวังผลตอบแทน ถ้าหากก็หันไปฝากฝังลูกชายเสียก่อน

“ภาม ต่อไปนี้ลูกต้องคอยดูแลหนูเมรียาแทนแม่ด้วยนะ เมื่อกี้เห็น บอกว่าเป็นคนใจของภามด้วยใจใหม่ ต่อไปห้ามคิดเงินหนูเขาด้วย”

“เอ่อ...ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกคะ” เมรียาเกรงใจคุณหมอม เห็นว่า

ปกติคลินิกของเขาก็มีคนไข้เยอะแยะพออยู่แล้ว “อันที่จริงหนูก็ไม่ค่อยได้ไปทำฟันบ่อยๆ ด้วยค่ะ”

“คนเราทำดีต้องได้รับสิ่งดีๆ ตอบแทนบ้าง ไม่ค่อยได้ไปทำฟันก็ไม่ใช่ไร เาเป็นว่าถ้าวันไหนมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรก็ไปบอกภามเขาได้ ไม่ต้องเกรงใจนะจ๊ะ น้ายีนดีช่วยหนูทุกๆ เรื่อง”

“งั้น...” หญิงสาวไม่อยากจะปฏิเสธน้ำใจอีก แต่ก็ไม่ได้คิดจะขอความช่วยเหลืออะไรจริงๆ สุดท้ายจึงแกลังหันไปยิ้มหวานให้คุณหมอแทน “ขอให้ลูกชายคุณนำช่วยตัดไหมที่แผลหนูเบาๆ ก็แล้วกันค่ะ”

ภามหัวเราะพริตเมื่อเจ้าหล่อนเล่นขออะไรที่ไม่คุ้มกับการเสี่ยงชีวิตเอาเสียเลย

“อย่าหัวเราะสิคะ ตอนนี้ฉันปวดระบมจะแย่ไปทั้งปากอยู่แล้ว”

“นั่นคุณคือไม่ยอมมาตามนัดตั้งแต่แรกเองต่างหาก ไม่งั้นก็ไม่ปวดมากขนาดนี้หรอก แล้วนี่...ทำไมถึงยังไปกินเหล้าล่ะครับ ผมห้ามแล้วไม่ใช่หรอ”

“หมอรู้?” หญิงสาวอุทานถามอย่างตกใจ แต่นั่นก็เท่ากับเป็นการยอมรับกลายเป็นว่าเขาเดาไม่ผิด

“กลิ่นเหล้าแรงขนาดนี้ไม่รู้สิแปลก ไหน...อ้าปากดูหน่อย” พอนึกได้ว่าคนไข้คือไม่เชื่อฟัง ภามก็อดไม่ได้จะต้องเริ่มดู ยิ่งเห็นหล่อนยังยืนเฉย เอาแต่ทำหน้าง เขาก็ยิ่งต้องสั่งซ้ำ “อ้า!”

ความตกใจทำเอาหญิงสาวค่อยๆ อ้าปากออกโดยไม่รอช้า

“อ้ากว้างๆ ด้วยครับ”

“อันเอิบอะ อ้า! เอ้าอี...” หล่อนพยายามจะบอกว่ามันเจ็บ อ้าได้เท่านี้ แต่ไม่รู้เป็นโรคตีหรือโรคร้ายที่ภามฟังรู้เรื่อง เขาก็เลยดูอีกคำรบ

“แล้วใครใช้ให้ตี” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว สอดสายสายตาดูแผลผ่าตัดถึงแม้ว่าจะเห็นไม่ค่อยชัดเพราะไม่ได้อยู่ในห้องตรวจ แต่ความชำนาญในวิชาชีพทำให้เขาพอจะสังเกตได้ไม่ยากนัก “ดีนะที่ไม่บวมเท่าไร”

“ก็ฉันดื่มแบบระวังหรือก” พอรู้ว่าไม่เป็นอะไรก็อดไม่ได้ที่จะต้องหา
ความดีเข้าตัว

“ครับ วันนี้ยังอยากจะดื่มแบบระวังอีกก็ตามใจ แต่ถ้าเลือดไหล
ไม่หยุดก็อย่ามานั่งร้องไห้เป็นเด็กโข่งแบบเมื่อวานอีกแล้วกัน”

หญิงสาวอ้าปากจะเถียงว่าหล่อนไม่ใช่เด็กโข่ง ภามก็สวนขึ้น
เสียก่อน

“สองสามวันนี้ทางที่ดีไม่ต้องพูด กรุณาทำตัวเงียบๆ และเรียบร้อย
เพราะยิ่งพูดมากเท่าไรแผลก็ยิ่งอักเสบบวมมากเท่านั้น”

หน้อย...รอให้แผลหายก่อนเถอะ หล่อนจะไม่ยอมสงบปากสงบคำ
อย่างนี้แน่ๆ แต่เอาเข้าจริงหญิงสาวก็ยอมรับละว่าเรื่องนี้ตัวเองผิด
ไม่พูดก็ได้!

หล่อนแอบค้อนเล็กๆ แล้วหันกลับไปยกมือสวัสดีมารดาเขา

“หนูลาเลยก็แล้วกันนะคะคุณน้า” เมรียายิ้มน้อยๆ ตามมารยาท
ก่อนจะเดินไปที่รถญี่ปุ่นสีฟ้าของตัวเองซึ่งจอดอยู่ไม่ไกลมาก ถ้าภามมอง
ตามหล่อนสักพักก็หันมาถอนหายใจ

“เมื่อก็ทำไม่ต้องดูเขาขนาดนั้นด้วยล่ะภาม เขาอุตส่าห์ช่วยแม่
แทนที่จะพูดกับเขาดีๆ”

“ก็เขาดื้อมากเลยนี่ครับ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะที่เขาไม่เชื่อผม มีอย่าง
ที่ไหน ผ่าฟันคุดหมาดๆ แล้วเข้าไปกินเหล้าต่อ เลือดไม่ไหลหมดตัวก็
บุญโข” ปากว่าอย่างนั้น แต่สายตาที่มองไปทางรถยนต์สีฟ้าซึ่งกำลัง
แล่นออกจากสถานีตำรวจกลับแฝงไว้ด้วยความห่วงใยแบบที่เจ้าตัวไม่
อาจมองเห็น ผิดจากคนเป็นแม่ที่มองเห็นได้ไม่ยาก

ความคิดบางอย่างค่อยๆ ผุดพวยขึ้นในสมอง ทั้งนี้เป็นเพราะ
ถ้าภามไม่เคยเห็นลูกชายตรวจฟันให้ ‘คนไม่สนิท’ ตอนอยู่นอกเวลางาน
แบบนี้มาก่อน

“แล้ว...หนูเมรียานี้เขาเป็นลูกเต้าเหล่าใครหรือจ๊ะ”

นั่นเป็นคำถามที่ทำให้ภามหันกลับมามองหน้ามารดาอย่าง
ประหลาดใจ แต่ไม่นานต่อจากนั้น แววดาที่วาววามด้วยความมุงหวัง
ของท่านก็ให้คำตอบแก่เขาง่ายดาย

“อย่าคิดจะจับคู่ผมกับคนไข้ของผมเสียให้ยาก” ชายหนุ่มผู้ทัน
ระบายนมหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน “แล้วที่อยู่ๆ บินมาหาผมปุบปับ
ขนาดนี้ ตั้งใจจะมีฝีมือผมไปคู่ตัวลูกสาวบ้านไหนอีกล่ะครับ”

คนเป็นแม่ยิ้มกริ่ม ไม่ปฏิเสธหรอกว่าตัวเองอยากมาชวนลูกชายไป
งานเลี้ยงต้อนรับลูกสาวเพื่อนที่เพิ่งเรียนจบมาจากต่างประเทศหมาดๆ

แม้ที่ผ่านมามีภามจะยังไม่เคยมีท่าที่สนอกสนใจผู้หญิงคนไหนที่
หล่อนหมายตาให้เป็นพิเศษเลยสักคน แต่ตราบดีที่หล่อนรู้อยู่เต็มอกว่า
เขาไม่ได้เป็นเกย์ ความพยายามก็คงต้องล้มฤทธิ์ผลในสักวัน!

3

ลูกสาวนายพล

ภายในคอนโดฯ หูยานใจกลางเมืองที่ผนังด้านหนึ่งกรุด้วยกระจกใส มองเห็นทัศนียภาพของอาคารบ้านเรือนในกรุงเทพฯ ได้จากมุมสูง นิลดานั่งอยู่บนโซฟารับแขกสีขาวยกแขนขึ้นทอดคอหลังจากเพิ่งพบกับความจริงบางอย่างตอนไปเช็กเอาต์หมาดๆ ว่านิโคลัสเป็นพวกจอมลวงโลก!

“เลวจริงๆ ขโมยเงินฉันไปไม่พอ ยังหลอกให้ฉันต้องมาจ่ายค่าโรงแรมเพิ่มอีกเป็นหมื่นๆ”

ตลอดหกเดือนที่ผ่านมา ชายหนุ่มโกหกว่าทำงานด้านไอทีของบริษัทหนึ่งในเมลเบิร์น มีเงินเข้าพักโรงแรมหรูๆ ตลอดหลายวันที่เดินทางมาหาหล่อนซึ่งหญิงสาวเองก็เชื่อสนิท แต่ที่จริงเขาจ่ายเอาไว้แค่ค่ามัดจำส่วนหนึ่งเท่านั้น ก่อนจะเรียกคืนไปทั้งหมดจากข้าวของที่ถูกหยิบติดมือไปเมื่อตอนเช้า

ไม่ยากคิดว่าตัวเอง ‘โง่’ ที่หลงเชื่อคำลวงของเขา เนื่องจากตัวเขาเองก็ ‘เล่นละคร’ ว่ารักและจริงใจได้อย่างแนบเนียน

อย่างน้อยๆ ก็การที่เขาอุทิศสำหรับลงทุนเดินทางมาหาถึงเมืองไทยนี่ละ...

“แล้วแกจะเอาไป แฉ้้งความหรือเปล่า” หญิงสาวในชุดคลุมอาบน้ำ

กำลังเทอาหารสุนัขใส่ชามของเจ้าชิสูสีน้ำตาลอ้วนกลมที่หล่อนเลี้ยงเอาไว้ รถถังกำลังนอนรอกินตาแป้ว บนศีรษะติดกิบสีชมพูดูน่ารัก ส่วนหางฟูๆ ตอนนี้อยู่กระดิกอยู่ตลอด เนื่องจากดีใจที่แม่ของมันกลับมาหาเสียที

“แจ้งไปก็คงไม่มีประโยชน์ มันเล่นปิดเฟซ ปิดแชต ลบหลักฐานต่างๆ ที่บ่งบอกได้ว่าเคยรู้จักกันทุกอย่างทั้งหมด แล้วก็หนีกลับประเทศไปแล้วด้วย คงหาตัวยากแล้วละแก”

“นั่นสิ...” เมรียาถอนหายใจยาว สำหรับตัวเองก็ไม่ได้แจ้งความเหมือนกัน แม้จะตั้งโทษทั้งแค้นไต่ปากถามข้ามชาติ แต่หล่อนก็ไม่อยากให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่

หญิงสาวเป็นห่วงความรู้สึกของบิดามารดาที่อยู่ต่างจังหวัด เชื่อว่าหากท่านทั้งสองรู้เรื่องที่เกิดขึ้นกับหล่อน คงไม่ต่างอะไรจากการมีใครสักคนเอาמידไปกรีดลงกลางหัวใจพวกท่าน

โดยเฉพาะพ่อ...พ่อยิ่งเคยมีความทรงจำเลวร้ายเกี่ยวกับพี่สาวของหล่อนอยู่ด้วย

“อันที่จริง...ฉันเองก็ไม่เท่าไรหรอก เคยมีแฟนมาตั้งหลายคนแล้วเสียใจแป๊บๆ ก็หายดีเป็นปกติ ส่วนเงินหายหาใหม่เมื่อไรก็ได้ แกเองต่างหากที่ไม่ได้รู้อะไรด้วย แล้วอยู่ดีๆ ก็ต้องมาเสีย...” นิลดาไม่รู้จะพูดอย่างไรดี หล่อนยอมรับว่าเห็นใจเพื่อนมากกว่าตัวเองเสียอีก

“ช่างมันเถอะแก...” หลังกลับมาอาบน้ำอาบท่าที่คอนโดฯ เมรียาก็บอกตัวเองว่าสายน้ำไหลไปแล้วไม่หวนกลับ ตอนนี้อาจจะยังลืมเรื่องต่างๆ ได้ยาก แต่อีกไม่นานหล่อนต้องทำใจได้แน่ “ฉันจะถือว่าทำบุญให้หมาก็แล้วกัน”

“คิดได้อย่างนั้นจริงๆ ก็ดี” นิลดายอมรับว่ายังหวัง แต่ก็ไม่อยากรื้อฟื้นให้ไปสะกิดแผลในใจเพื่อน “แต่เออ...เรื่องนี้สำคัญมาก ยังไงๆ ก็ต้องกันไว้”

สาวผิวน้ำผึ้งหยิบกระเป๋าถือใบเก่งของตัวเองมาเปิดเอากล่องยา
คุมกำเนิดแบบฉุกเฉินส่งให้

“ตอนที่ขับรถมารอแก่ที่คอนโดฯ ฉันแวะซื้อให้จากร้านขายยา
ข้างล่าง ที่จริงตอนไอนั้นอยู่กับฉัน มันก็ป้องกันตัวเองตลอดนะ แต่ในเมื่อ
แก่จอะไรไม่ได้ ฉันก็ไม่อยากให้แก่ปล่อยปละละเลย พ่อแก่ยิ่งดูๆ อยู่ด้วย
ขึ้นพลาดท้องขึ้นมา มีหวัง...เรื่องใหญ่แน่ๆ”

“ขอบใจนะ” หญิงสาวรับยามาอ่านฉลากข้างกล่องดูคร่าวๆ ตั้งใจ
เอาไว้เหมือนกันว่าจะไปหาซื้อ แต่พอมาเกิดเรื่องไม่คาดฝันกับมารดาของ
หมอภามาจนต้องไปให้ปากคำถึงโรงพัก หล่อนก็เกือบลืมเรื่องสำคัญไปเสีย
สนิท

นับเป็นโชคดีที่นิลดาซื้อมาให้

“เดี๋ยวเม็ดแรกเนี่ยแก่กินเข้าไปเลย ส่วนเม็ดที่สอง...” นิลดาเข้ามา
ช่วยอธิบาย แต่ไม่ทันไรเสียงโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็ดังขึ้นมาขัด

“แป็บนะแก่” เมรียาถอนหายใจเบาๆ ขยับกายไปหยิบเครื่องมือ
สื่อสารมาดูภาพหน้าจอ “ตายแล้ว!”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกตะลึง

“ฉันลืมไปเลยว่าต้องกลับไปทำบุญวันเกิดแม่ที่อยุธยา!” ว่าแล้ว
เมรียาก็ลุกพรูดไปยังบันไดทางขึ้นสู่ห้องนอนบนชั้นสองพลางกดรับสาย
โดยไม่ชักช้า “คะป้ารภา...หนูกำลังจะออกจากคอนโดฯ เดี๋ยวนี้แล้วคะ
พอดีว่าฉันมีเหตุสุดวิสัย...”

นิลดาเองก็หน้าตาตื่นไม่แพ้กัน รภาเป็นแม่บ้านคนสนิทของพลตรี
สันติสุข...บิดาแท้ๆ ของเมรียาที่ดูร้ายยิ่งกว่าเสือ ครั้งหนึ่งเคยมาเยี่ยม
ลูกสาวที่คอนโดฯ แล้วเห็นหล่อนนอนกอดลูกสาวท่านบนเตียง ผมส์สั้นๆ
ของหล่อนในตอนนั้นก็ทำให้ท่านนึกว่าเป็นผู้ชาย มาถึงก็ไม่ถามไม่ได้
กระซอกหล่อนมาบีบคอจนเกือบตายเสียแล้ว

แน่ละ! หากท่านนายพลรู้สาเหตุที่เมรียาเบี่ยงงานทำบุญวันเกิดแม่

เมื่อเช้า โลกจะต้องเกิด ‘หายนะ’ ครั้งใหญ่แน่ๆ!

ภายในเรือนไทยโบราณอายุเจ็ดร้อยปีที่มีลักษณะเป็นเรือน

หมู่เชื่อมต่อกันด้วยระเบียงและชาน นายพลนอกราชการวัยหกสิบสาม สวมเสื้อลายหมากรุก ผูกผ้าขาวม้าคาดเอว กำลังนั่งหน้าโต๊ะริมหน้าต่างอยู่บนพื้นพรมใต้หลังคาห้องนั่งกลางเรือน แต่ไม่ถึงสองนาที่ด้วยซ้ำก็ลุกพรวดขึ้นยืนมองลอดซุ้มประตูออกไปเป็นครั้งที่สิบ

“เดี๋ยวลูกมาถึงก็ขึ้นเรือนมาหาเองนั่นแหละ ลูกๆ นั่งๆ อยู่นั้น ประเดี๋ยวก็บ่นทั้งวันว่าปวดเข้า” หญิงวัยกลางคนถอนหายใจเบาๆ ก้มลงหยิบมะลิในถาดที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ตรงหน้าขึ้นมาร้อยมาลัยเตรียมถวายพระในวันรุ่งขึ้น โดยมีแม่บ้านคนสนิทคอยวางภาคคอยช่วยร้อยอีกพวงหนึ่งอยู่ข้างๆ

เป็นที่รู้กันทั่วทั้ง ‘บางยี่สุน’ ว่าดาวเรืองภรรยาของพลตรีสันติสุขค่อนข้างธรรมะธัมโม ใจเย็นราวกับสายน้ำ ผิดจากผู้เป็นสามีที่ใจร้อนเข้มงวด ดุดันในแบบทหาร แถมยังขึ้นชื่อเรื่องหวงลูกสาวราวกับงูจงอางหวงไข่ เนื่องจากสมัยหนุ่มๆ ท่านเองเป็นคนเจ้าชู้ มีภรรยามากถึงห้าคน และมีลูกสาวสวยๆ อีกสิบสองคน ท่านจึงหวาดกลัวเหลือเกินว่าจะมีพวกรุ่นๆ มารุมจีบลูกสาว แล้วทำให้ลูกสาวท่านต้องเสียใจ

“นั่นสิคะท่านนายพล ตอนที่รภาโทร. ไปตามคุณหนูรีชั่วโมงก่อน เห็นเธอบอกว่ากำลังจะออกจากคอนโดฯ แล้ว รภาว่าอีกประเดี๋ยวก็คงจะถึงแล้วละคะ ท่านนายพลใจเย็นๆ ดิกว่านะคะ”

“แต่ยายหนูบอกว่าจะกลับมาทำบุญตั้งแต่เช้า นี่มันก็บ่ายโมงกว่าแล้ว ปกติยายหนูไม่เคยทำตัวเหลวไหล ข้าว่ามันซักจะยังงัย?” พลตรีสันติสุขครุ่นคิดอย่างไม่สบายใจครู่หนึ่ง ความหวังใยลูกสาวที่มากเกินไปขอบเขตทำให้เบิกตากว้าง “หรือว่า! จะมีผู้ชายที่ไหนมันมาเกาะเกาะรั้งกายยายหนู เฮ้ย! ใจ๋คมเดช ใจ๋คมเดชอยู่ไหนวะ”

เสียงโหวกเหวกของท่านนายพลดังขึ้น ดาวเรืองจึงถอนหายใจเบาๆ
แน่ใจว่าสามีต้องกำลังคิดจะ ‘สร้างความวุ่นวาย’ อะไรบางอย่างให้ลูก

“มาแล้วครับ...มาแล้วครับ!” หนุ่มผิวคล้ำรูปปร่างผอมสูงรีบกุลิกุจอ
วิ่งขึ้นบันไดมายังชานบ้าน ก่อนจะยกมือขึ้นตะเบ๊ะตามแบบทหาร ถึงแม้ว่า
เขาจะลาออกจากราชการมารับใช้ท่านนายพลนานหลายปีแล้วก็ตาม
“กระผม ณเดช คูกี้มียะ ท่านนายพลมีอะไรให้รับใช้ครับ”

“ณเดชแป๊ะเอ็งนะสิ!” พลตรีสันติสุขตั้งท่าจะเอาไม้ตะพดในมือ
เคาะกะโหลกเข้าให้ แต่ก็ไม่ได้เคาะลงไปจริงๆ หรือก “หน้าอย่างกับ
ไล่เดือนถูกเหยียบจมโคลน สาระแนจะชื่อณเดช ไปโวย! ไปเอารถมารับ
ข้าตรงหน้าเรือน ข้าจะไปดูซิว่าไอ้ผู้ชายที่เหนม้นกัลดองตีมาเกาะเกาะ
ลูกสาวข้า!”

แววดาซึ่งซังกกับหนดคำสนิทที่ขยับยุกยิกตามแรงขบฟันบอกให้รู้
ว่าเจ้านายไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะล้อเล่นด้วยสักเท่าไร อดีตพลทหารจึง
ไม่รอช้าที่จะยกมือขึ้นตะเบ๊ะอีกครั้ง

“ครับผม!” เขาตบเท้ามาชิดกันแบบทหารแล้วรีบลับหลังหันไป
ทางบันไดเรือน แต่แล้วก็ต้องชะงักเหมือนรถยนต์ที่ถูกกระที่เบรกดัง
เอี๊ยด!

“หยุดอยู่ตรงนั้นเลย”

คมเดชหันกลับมาหาเจ้าของเสียงที่ยุติการรื้อยมาลัยชั่วคราว
ขณะที่นายพลสันติสุขเองก็หันไปมองภรรยาของเขาอย่างประหลาดใจ

“พอกำลังจะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่อีกแล้วนะคะ” ดาวเรือง
เอ็ด อันที่จริงหล่อนก็เชื่อว่าอยากตำหนิสามีต่อหน้าคนในบ้านหรือก แต่
หลายครั้งสามีก็ชอบหวงลูกสาวจนทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายอยู่บ่อยๆ “ยายหนู
อายุตั้งยี่สิบเจ็ดแล้ว ทำเหมือนลูกเป็นเด็กๆ ไปได้”

“ก็เพราะยี่สิบเจ็ดแล้วนี่สิพอถึงต้องยิงหวง แม้ก็รู้ว่าผู้ชายสมัยนี้
มันโวยใจไม่ได้...”

“สมัยพ่อก็ไว้ใจไม่ได้เหมือนกันละคะ ไม่งั้นคงไม่มีทั้งแม่เพ็ญ แม่ณี แม่ฝ่าย แล้วก็แม่ฉาย ทั้งๆ ที่แต่งงานกับแม่แล้วนะ”

หญิงสาวรูปร่างเพรียวระหงที่เอนหลังอ่านนิตยสารแฟชั่นอยู่บนเก้าอี้บนด้านหลังมารดาถึงกับหลุดหัวเราะคิก เมื่อคนหวงลูกสาวถูกภรรยาเล่นงานเข้าให้

“ยายรัน ข้าอะไร” พลตรีสันติสุขหันไปเอ็ดลูกสาวคนโตสุดของบ้าน...บ้านที่ชาวบางยี่สุนเรียกกันว่า ‘บ้านนางสิบสอง’ อันมีที่มาจากลูกสาวแสนสวยทั้งหมดสิบสองคนของเขาเอง แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นลูกสาวที่เกิดจากดาวเรื่องคนเดียวหรอก

ดาวเรื่องให้กำเนิดลูกสาวเพียงสามคนคือ มิลิน มิรันตี และเมรียา ส่วนลูกสาวอีกเก้าคนเกิดจากมะเพ็ญ ปราณิ ทอฝ่าย และตะวันฉาย เมียลำดับถัดไปของเขา ซึ่งทุกวันนี้เมียๆ ทั้งหมดก็ได้มาปลูกบ้านรวมอยู่ในรั้วเดียวกันอย่างสมานฉันท์ เป็นครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น ใครๆ เห็นเข้าต่างก็ต้องอิจฉา แต่หารู้ไม่ว่ากว่าพลตรีสันติสุขจะมีความสุขขนาดนี้ได้ เขาเคยเกือบต้องจบชีวิตลงอย่างโหดร้ายเพราะบรรดาเมียๆ

ตอนนั้นเขายังรับราชการ ดำรงตำแหน่งเป็นพันตรีสันติสุข เมื่อได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติหน้าที่จนกลายเป็นข่าวครึกโครม เหล่าเมียๆ ที่รักทั้งห้าต่างก็พร้อมใจกันกระเตงลูกที่ยังเล็กมาเยี่ยมถึงโรงพยาบาลโดยไม่ได้นัดหมาย

แหงสิ! ความลับที่เขาเฝ้าเก็บเอาไว้อย่างมิดชิดตลอดหลายปีถึงคราวแตกกระจาย แทนที่จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ ประคบประหงมเป็นอย่างดี พันตรีสันติสุขกลับถูกเมียบางคนกระเทีบบ้าง บ้างคนร้องให้ ดัดฟ้องต่อว่าสารพัด ส่วนลูกๆ ที่ยังเล็กอยู่เมื่อเห็นพ่อถูกกระเทีบบักตกใจ ร้องให้เรียก ‘พ่อจ๋าๆ’ กันอลหม่าน

ช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าอัปยศขายหน้าที่สุดในชีวิตของเขา เพราะคนทั้งโรงพยาบาลในตอนนั้นต่างพากันเรียกว่า ‘วันเมียมาประชุมกัน

โดยไม่ได้นัดหมาย’

หากไม่จำเป็น...พลตรีสันติสุขจะไม่อยากให้เกิดเหตุถึงอีกเลยจริงๆ
สิพี่ป้า!

“เรื่องมันก็ผ่านมามากตั้งนานแล้ว แม่จะไปรื้อฟื้นมันขึ้นมาอีกทำไมกัน
ละ ตอนนี่เราหกคนผัวเมียก็รักกันดีจะตาย เป็นบ้านใหญ่ อบอุ่นดีออก
เนอะ...รภา ไอ้คมเดช พวกเอ็งสองคนว่าไง” หันไปหาแนวร่วม ไม่ทันได้
คำตอบเสียงรถแล่นก็ดังเข้ามาในอาณาเขตของรั้ว

“เสียงรถคุณหนูหรือเปล่าคะนั่น” รภาตั้งข้อสังเกต นายพล
วัยหกสิบสามที่ยังแข็งแรงไม่ต่างจากครั้งยังหนุ่มจึงหันไปมองผ่านซุ้มประตู
เรือนไทยอีกครั้ง พาหนะญี่ปุ่นสีฟ้าที่กำลังแล่นมาตามทางเดินรถเป็น
คำตอบให้แก่เขา ว่าใช่ลูกสาวคนที่กำลังรอคอยแน่ๆ กระทั่งรถจอดสนิทที่
ที่หน้าทางขึ้นเรือนแล้ว เขาก็อดไม่ได้ต้องสอดส่องดูว่าในรถมี ‘ตัวผู้’
ติดสอยห้อยตามมาด้วยหรือเปล่า

“สวัสดิ์ค่ะพ่อ” เมรียาก้าวลงจากรถมาได้ก็ยกมือไหว้พร้อมยิ้ม
สดใส ก่อนหันกลับไปชักชวนเจ้าชายนยาวตัวอ้วนที่ยังอยู่ในรถ “ลงมาเร็วๆ
รถถึง”

ความที่ ‘ตัวผู้’ ของลูกสาวเป็นแค่หมาพันธุ์ชิสุ พลตรีสันติสุขก็เลย
สบายใจ ยืนมองเจ้ารถถังกระโดดลงมาบนลานดินขนาดใหญ่ แล้ววิ่งตาม
เมรียาขึ้นบันไดมา

“สวัสดิ์ค่ะพี่คมเดช สวัสดิ์ค่ะแม่ พี่ริน ป้ารภา” หญิงสาวทักทาย
คนทั่วบ้านแล้วก็หันมาหอมแก้มพ่อที่ยืนอยู่ใกล้ๆ คนสนิททรงซุ้มประตู
“ไม่ได้มาหาพ่อตั้งนาน คิดถึงพ่อจังเลยค่ะ”

แขนเล็กๆ ของลูกสาวที่เข้ามาสวมกอดทำเอาความหงุดหงิดในใจ
ลดลงไปกว่าครึ่ง พลตรีของสันติสุขยิ้ม แต่พอลูกสาวคลายอ้อมกอด
ออกเท่านั้น เขาก็บ่นหน้าขริม

“หายไปไหนมา เห็นแม่เขาบอกว่าแคะจะมาทำบุญตั้งแต่เช้า”

เสียงเข้มๆ ทำเอาเมรียาหน้าหด อุตสำหรับระจบ คิดว่าจะรอดพ้น
การถูกสอบสวน แต่สุดท้ายก็ต้องทำในสิ่งที่ไม่ยอมทำอยู่ดี

การโกหก...

“เมื่อเข้านี้ฝนตกหนักมากเลยคะ ถนนลื่น...หนูไม่อยากขับรถ กลัว
จะเกิดอุบัติเหตุก็เลยรอให้ฝนซา ก่อน แต่กินยาไปแล้วหัวบวม เพิ่งตื่น
ก่อนป่ารกาทโร. ไปตามแบ็บเดียวเองคะ” หญิงสาวแอบไพล่มือไว้ด้านหลัง
ไขว่คว้ากับนิ้วกลางเพื่อลดทอนความรู้สึกผิดบาปในการปด

“กินยา? หมอ? นี้อูกไม่สบาย เป็นอะไร” ท่านนายพลมีสีหน้า
เป็นห่วง เปลี่ยนสรรพนามจาก ‘แก’ เป็น ‘ลูก’ ทันที ส่วนมิตรินดีเองก็ละ
สายตาจากนิตยสารในมือ เพ่งมองท่าทีน้องสาวที่อายุอ่อนกว่าหล่อนสามปี
อย่างพิจารณา

ก็ดูแข็งแรงดี...สงสัยจะมารยาอ่อนพ้อให้เอาใจแหงๆ!

“ไม่ได้ป่วยเป็นอะไรมากหรอกคะ แต่หนูเพิ่งไปผ่าฟันคุดมาเมื่อวาน
ก็เลยปวดแผล...” ข้อนี้เมรียาพูดความจริง “แต่ตอนนี่เริ่มดีขึ้นแล้วละคะ
พ้อ”

ได้ยินแบบนี้ พลตรีสันติสุขก็ค่อยถอนหายใจโล่ง

“ค่อยยังชั่ว...จันไปนั่งพักกินน้ำกินทำให้หายเหนื่อยก่อนดีกว่าลูก”
แขนแข็งแกร่งโอบไหล่หล่อนไปยังห้อง เมรียาจึง ‘ค่อยยังชั่ว’ แล้ว
เช่นกันที่พ้อเป็นห่วงอาการปวดแผลของหล่อนจนไม่สอบสวนเรื่องที่ผิดนัด
อีก

ฟันคุด! ไหนหมอกถามว่าไม่มีประโยชน์ นานที่นี้หล่อนขอเถียงขาดใจ

4

หมอโรคจิต!

ดวงดาวน้อยใหญ่ระยิบระยับรายล้อมดวงจันทร์ บรรยากาศงานเลี้ยงวันครบรอบวันเกิด ‘แม่ใหญ่’ ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย เพียงแค่รับประทานอาหารร่วมกันบนเรือนใหญ่เหมือนกับในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์เท่านั้น แต่ที่พิเศษขึ้นมาหน่อยก็คงจะเป็นคำอวยพรและของขวัญจากภรรยาคนอื่นๆ รวมถึงบรรดาลูกๆ ที่ต่างไม่มีใครลืมที่จะนำติดไม้ติดมือมาด้วย

บางทีคงเป็นเพราะดาวเรืองไม่เคยถือตัวว่าเป็นเมียแต่งแล้วใช้อภินิหารอยู่เหนือเมียคนอื่นๆ ไม่เคยทะเลาะหรือมีปากเสียงกับใครในบ้าน แถมยังโปรดปรานการทำขนมไทยเป็นพิเศษ บ่อยครั้งที่บอกให้ภรรยาออกไปให้บ้านเล็กรับประทานเล่นเป็นของว่าง ความใจดีนี้เองทำให้ลูกสาวของภรรยาที่เหลือเรียกดาวเรืองว่า ‘แม่ใหญ่’ หรือ ‘แม่เรือง’ ได้เต็มปาก

เช่นเดียวกัน...เมรียาก็เรียกภรรยาคนอื่นของพ่อว่า ‘แม่’ ได้ เพราะตั้งแต่ทุกคนย้ายมาปลูกบ้านอยู่ในรั้วเดียวกันเมื่อหลายปีก่อน เมรียาก็ไม่เคยเห็นสายตาเกลียดชังจากภรรยาคนไหนของพ่อมองมายังหล่อน ทุกคนทำให้หล่อนรู้สึกที่บ้านหลังนี้คือ ‘ครอบครัว’ และถ้าวันไหนมารับประทานอาหารร่วมกันบนเรือนใหญ่ วันนั้นสาวๆ จะเมาท์กันสนุกสนานทีเดียว

แต่งงานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา เมื่อพวกเขาพากันกลับบ้าน ภา
กับญาติจึงช่วยกันเก็บกวาดซานเรื่อนให้สะอาดเอี่ยม ส่วนเมรียา
ถือโอกาสนั้นแยกตัวมาอาบน้ำอาบท่า

ความที่เรื่อนใหญ่หลังนี้สร้างมานานเกือบร้อยปี ทั้งยังสร้างตาม
ขนบความเชื่อโบราณว่าสุขาเป็นสิ่งอัปมงคลที่ไม่ควรนำมาไว้ใต้ชายคา
พออาบน้ำเสร็จเมรียาจึงต้องหอบผ้าขนหนูและตะกร้าอุปกรณ์อาบน้ำ
ส่วนตัวเดินผ่านแปลงกุหลาบเล็กๆ มาเรื่อยๆ กระทั่งก้าวขึ้นบันไดเรื่อนมา
บนซานแล้ว หล่อนก็พบว่ารภากับญาติเพิ่งล้างถ้วยชาม และกำลังกลับ
ออกมาจากครัวทางด้านหลัง

“คุณหนูมาพอดี จันทน์ป้ารภากับญาติขอตัวไปนอนเลยนะคะ”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะป้ารภา พี่ญาญา”

“แหม! คุณหนูรี...เรียกแบบนี้พี่ญา รักตาย” ญาติหัวเราะคิกคัก
ชอบอกชอบใจพอๆ กับที่คมเดชผู้เป็นสามีชอบให้เรียกตัวเองว่าณเดช
เมรียาจึงยิ้มอย่างขำๆ ขณะที่รภากับสายหัว

“ยาม่าหญ้ามากกว่านะสิเอ็ง ไปๆ ไปนอน” รภาชักชวนสาวใช้
วัยสี่สิบปีเดินลงจากเรื่อนใหญ่ เมรียาจึงไม่ได้พูดอะไรอีกนอกจากยิ้ม แล้ว
ตรงไปยังห้องนอนตัวเองทางปีกขวา ทันทีที่เปิดประตูเข้ามา ชิสุตัวอ้วน
กลมติดกับรูปโปสเตอร์พอสองอันบนหัวก็โผล่มาต้อนรับ หางกระดิกอย่าง
กระตือรือร้นราวกับจะถามว่า ‘ทำไมแม่ไปนานจัง’

“รู้แล้วค่ะว่าคิดถึง อย่าเพิ่งพันแข้งพันขาสิ เดี่ยวให้แม่แขวน
ผ้าเช็ดตัวก่อนนะ...” หญิงสาวจับบานประตูแล้วตรงไปแขวนผ้าขนหนูบน
ราวไม้บริเวณมุมห้อง เรียบร้อยดีแล้วถึงค่อยหันกลับมาอุ้มลูกชายที่หล่อน
ชอบแต่งตัวให้เป็นลูกสาวมากกว่าไปนั่งพิคบนเตียงสี่เสา แต่พออุ้มคิดได้
ว่าเมื่อกลางวันมัวแต่ลนลานรีบขับรถมาที่บ้าน ไม่ทันได้ทำตามคำแนะนำ
ของนิลดา เมรียาก็อุบหัวลูกชายพลางปล่อยมันลงกับพื้น

“ปะ...ไปนอนได้แล้วรถถึง เดี่ยวแม่ก็จะนอนแล้วเหมือนกัน”

หญิงสาวเปิดกระเป๋าถือที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ แต่พอหยิบกล่องยาออกมา เจ้าชู้สุดวอกวาก็ผงกหัวขึ้นมามองอย่างสงสัย เมรียาไม่ทันได้สนใจมันหรอก มัวแต่สนใจอ่านวิธีการใช้ยาที่ถูกต้องบนฉลากข้างกล่องมากกว่า

มาสู้อีกตัวอีกครั้งก็ตอนเจ้ารดถึงยกขาหน้าขึ้นสะบัดเบาๆ ก่อนจะนั่งลงมองหล่อนตาแป๋ว หางกระดิกกวาดพื้นไปมาอย่างน่ารัก เป็นความนัยที่หล่อนรู้ว่า ‘ขอเถอะ’

“นี่ของแม่ ไม่ใช่ของรูดถึง” หญิงสาวอธิบายราวกับว่าลูกชายฟังภาษามนุษย์ออก แต่ในขณะที่กำลังจะเดินหลบไปทางปลายเตียงเพื่อทิ้งกล่องลงถังขยะแล้วกินยาเสียให้เรียบร้อย เมรียาก็ต้องสะดุ้งเฮือก ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกตะลึง เมื่ออยู่ๆ ประตูก็เปิดผลัดจะเข้ามา

“พ่อ!” ยิ่งเห็นว่าคนเปิดคือพลตรีสันติสุข หญิงสาวก็ยิ่งตกใจกับ ‘สิ่งไม่น่าพิสมัย’ ในมือตัวเอง รีบยับเอามันไปซ่อนไว้ทางด้านหลัง “พะ... พ่อยังไม่นอนอีกหรือคะ”

เมรียาอีกอึก พยายามแค้นยิ้มเพื่อกลบเกลื่อนพิรุณ

“พ่อยังไม่ค่อยง่วง แม่เขาก็ยังสวดมนต์อยู่ในห้องพระ พ่อเลยอยากแวะมาคุยกับลูกหน่อย” พลตรีสันติสุขไม่พูดเปล่า หันไปปิดประตูไม้บานหนาที่ทำให้คนมีชนักติดหลังกับต้องกลืนน้ำลายเอือก

ดูเหมือนท่านจะยังไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติใดๆ เมรียาจึงรีบมองหาที่ซ่อนของกลาง แต่ในเวลากระชั้นชิดเช่นนี้หล่อนนึกไม่ออกนอกจากรีบกำลงไปโยนมันเข้าใต้เตียงเพื่อให้มันพ้นจากตัวชั่วคราว

เป็นจังหวะเดียวกับที่พลตรีสันติสุขปิดประตูพอดีจึงไม่ได้ยินเสียงกล่องยาหล่นกระทบพื้น พอหันมาอีกครั้งก็เห็นลูกสาวเพิ่งยืดกายขึ้นมาเลยขมวดคิ้วนิดๆ

“ทำอะไร”

เมรียาอีกอึก นึกหาข้อแก้ตัวอย่างรวดเร็วตามจินตนาการที่บรรเจิด “ยะ... ยุงกัดค่ะ” หล่อนไม่พูดเปล่า แต่แก้มยกเท้าขึ้นมาเอามือตบ

แล้วเกาเบาๆ ด้วย “คันมากเลยคะพ่อ”

“แล้วทำไมไม่เปิดพัดลมล่ะลูก” พ่อถอนหายใจเบาๆ หันไปเปิดสวิทช์พัดลมที่อยู่ติดบานประตูให้ เมรียาจึงค่อยโผล่อกที่พ่อไม่ระแคะระคาย แต่ไม่ทันสังเกตสักนิดเลยว่าเจ้าลูกชายที่จ้องจะกิน ‘ขนม’ มาครู่ใหญ่กำลังมุดเข้าไปใต้เตียง

“เป็นไงบ้างลูกรี ทำงานที่กรุงเทพฯ ช่วงนี้มีหนุ่มๆ มากวนใจหนูบ้างหรือเปล่า” พ่อเดินเข้ามานั่งลงบนเตียงขณะเมรียาสะดุ้ง นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าอยู่ดีๆ พ่อจะมาถาม แต่ก็มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าพ่อไม่มีทางรู้เรื่องนิโคลัสได้ง่ายๆ หรือ

พ่อคงเห็นว่าเมื่อก่อนหล่อนกลับมากินข้าวบ้านทุกสัปดาห์ แต่ช่วงนี้อาแต่บอกว่างานยุ่ง แถมยังผิคนัดมาทำบุญวันเกิดแม่ทั้งๆ ที่ไม่เคยผิคนัดเลยสักครั้ง ตอนนี่ถึงได้เริ่มกังวลว่าจะมีหนุ่มๆ มาพัวพัน

“ผู้หญิงบ้างๆ บอๆ อย่างหนูใครเขาจะมาสนใจล่ะคะ” เมรียานึกถึงข้อเสียของตัวเองที่เพิ่งถูกหมอกามด่ามาเมื่อกลางวันหมาดๆ แล้วก็ก้าวไปนั่งลงข้างๆ พ่อ “หนูพูดมากน่ารำคาญจะตาย แถมยังไม่เรียบร้อยอีกต่างหาก ไม่มีความเป็นกุลสตรีแบบนี้ ผู้ชายที่ไหนเห็นก็มีแต่จะส่ายหัวคะ”

หล่อนยิ้ม ประจบเอาใจพ่อไปเรื่อยๆ หมายถึงจะทำให้ท่านคลายความกังวลลงโดยเร็วที่สุด

“แต่บางทีผู้ชายก็ไม่ได้มองผู้หญิงที่เรื่องพวกนั้นนี่ลูก”

พ่ออาจไม่ได้พูดตรงๆ แต่สายตาของท่านก็ทำให้เมรียารู้สึกได้ถึง ความนัยที่แอบแฝง...

ผู้ชายบางคนมองผู้หญิงด้วยอารมณ์ฝายต่ำ ไม่ได้คำนึงถึงสิ่งใดนอกจากตัวเองได้สะคือ

“นั่นสิคะ” เมรียาแหม่มปากอย่างคับแค้น “ไม่อย่างนั้นหนูคงไม่โดนฟัน”

“อะไรนะ!”

เสียงอุทานของพ่อทำเอาเมรียาสะดุ้ง เพิ่งรู้สึกตัวว่าเผลอปากไว
ไปนิด

“เอ่อ...นะ...หนู...” นึกหาข้อแก้ตัวได้ปั๊บก็รีบยกมือขึ้นกุมแก้มซ้าย
ปั๊บ “หนูปวดฟันคะพ่อ โอ๊ย...”

คนเป็นลูกสาวแกลั้งครวญ ทว่าคิ้วหนາๆ ของพ่อที่ขมวดเข้าหากัน
เหมือนไม่ยอมเชื่อก็ทำให้ประกายตาหล่นไหวลั่น

“แต่เมื่อกี้พ่อได้ยินเหมือนหนูจะพูดว่า...โดนฟัน?”

“มะ...ไม่นี่คะ” เมรียาแสรังทำไขสือ พยายามบั่นหน้าให้มีพิรุณที่สุด
“หนูพูดว่าปวดฟัน วันนี้ตอนอยู่กับน้องๆ เมาท์มอยกันมากไปหน่อย
แผลก็เลยระบมแน่ๆ เอ...หรือหนูจะพูดผิด พ่อก็เลยได้ยินผิด ถ้าจำเป็น
เพราะยาแก้ปวดของหมอทำให้หนูมันหัวแน่ๆ เลยคะพ่อ”

เห็นพ่อทำหน้ายังตึงๆ เหมือนไม่เชื่อเต็มร้อยกับการเถลไถไป
เรื่อยๆ ของหล่อน เมรียาก็รีบหาทางเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“แหม...หนูจะโดนใครที่ไหนฟันล่ะคะ พ่อเองก็รู้ว่าลูกสาวพ่อคนนี้
ไม่เคยคิดที่จะแต่งงาน สมัยเรียนมัธยมที่มีหนุ่มๆ มาจีบ หนูยังไม่เคย
คบใครเป็นแฟนเลยด้วยซ้ำ”

“ไม่เคยคิดก็ไซ้จะเริ่มคิดไม่ได้นี่ลูก ผู้ชายสมัยนี้ปากหวาน ไม่
อย่างนั้นก็คงไม่มาก้อร้อก้อตักจนทำให้ลูกมะนาวกับลูกมะปรางทิ้งพ่อไป
แต่งงานได้หรอก ฮี! พูดแล้วพ่อยังโมโหไม่หาย” พลตรีสันติสุขเริ่มมีท่าที่
ฮึดฮัด เมื่อเอ่ยถึงงานมงคลเมื่อเดือนที่แล้วซึ่งตนไม่เต็มใจให้เกิดขึ้นเลย
สักนิดเดียว แต่แม่เพิ่งภรรยาคนที่สอง...แม่ของมะนาวกับมะปรางดันใช้
ไม้ตายมาข่มขู่ ทำให้เขาต้องยอมยกลูกสาวให้ผู้ชายคนอื่นพร้อมกันทีเดียว
ถึงสองคน!

“ไม่มีผู้ชายคนไหนจะเปลี่ยนความคิดหนูได้หรอกคะพ่อ” เมรียา
จับมือพลตรีสันติสุขมากุมไว้ ไม่อยากให้พ่อต้องไม่สบายใจเพราะเป็นห่วง

หล่อนไปอีกคนด้วย “โลกนี้พ่อคือผู้ชายคนเดียวที่หนูรัก”

“พ่อก็รักหนู” ชายสูงวัยยกมือขึ้นลูบศีรษะบุตรสาว “จำไว้นะลูกรีไม่มีผู้ชายคนไหนจะรักหนูได้มากเท่ากับพ่ออีกแล้ว อย่าไว้ใจพวกผู้ชายง่าย ๆ ฐึ่ใหม่”

“ถ้าแม่แต่พ่อยังเจ้าชู้ หนูก็ไม่ไว้ใจใครอีกแล้วละคะ อ๊วย!” หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากเมื่อเห็นนายพลสันติสุขมีท่าทางตกใจ “เออ... หนูหมายถึงพ่อเป็นคนดีมากๆ เลยไงคะ พ่อทำหน้าที่พ่อที่ดีได้ไม่เคยขาดตกบกพร่อง แม่จะเจ้าชู้ไปสักนิด เมียมากไปสักหน่อย แต่พ่อก็รักและดูแลแม่ๆ อย่างดี หลังถูกจับได้พ่อสัญญาว่าจะไม่มีเมียคนที่หกอีก พ่อก็ไม่เคยมีอีกเลยจริงๆ”

“มัน... เป็นคำชมใช่ไหมลูก” พลตรีสันติสุขหัวเราะเจื่อนๆ แต่เมรียาพยักหน้าหนึ่งที

“คะ” มันเป็นคำชม ถึงแม้ว่าก่อนหน้านั้นจะไม่ได้ตั้งใจชมเลยก็ตาม

พลตรีสันติสุขตั้งร่างแบบบางไปกอดไว้โดยที่เมรียาเองก็กอดท่านเช่นกัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรเสียหล่อนก็ไม่เกลียดพ่อหรอก

“จำได้ว่าตอนหนูเด็กๆ กอดพ่อที่ไรเจอแต่ซิกซ์แพ็ค แต่ตอนนี้ดูเหมือนซิกซ์แพ็คพ่อจะไหลไปรวมอยู่ตรงพุงหมดแล้วนะคะ” เมรียาไม่พูดเปล่า บีบพุงพ่อเบาๆ ด้วย

“ฮะฮ่า...” พ่อหัวเราะชอบใจ “ก็แม่ๆ ของลูกทำอาหารอร่อยกันทุกคนเลยนี่ลูก อ๊วย!”

อู๊ๆ พ่อก็สะอึก หญิงสาวจึงผลະตัวออกจากอ้อมแขนนายพลอย่างประหลาดใจ

“พ่อเป็นอะไรคะ”

“ยุ่งกัตตาดุ่มพ่อ อู๊” เขาตอบซื่อๆ แล้วก้มลงไปเกาตาตุ่มจนเมรียาเบิกตากว้าง รีบตะครุบแขนพ่อเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“อย่าคะ ยาคูม...เอ๊ย! อย่าคะพ่อ” หญิงสาวตกใจ พุดผิดพุดถูก จนฟังไม่รู้เรื่อง

“อะไรกันลูก พ่อจะเกา อูย...คั่น”

“คะ...เดี๋ยวหนูเกาให้คะ” คนมีขนักติดหลังรีบถลาพรวดลงไปนั่งกับพื้นเมื่อเห็นพ่อทำท่าจะก้มลงไปเกาอีกครั้ง พลตรีสันติสุขจึงมองพฤติกรรมบุตรสาวอย่างงงๆ

“เออ...” หญิงสาวอีกอึกครู่สั้นๆ ก่อนจะแก้ตัวพร้อมยิ้มประจบขณะช่วยเกาตามตุ้มให้ “หนูกลัวพ่อปวดหลังไงคะ”

“แหม! น่ารักจริงๆ ลูกพ่อคนนี่” ชายวัยหกสิบสามหัวเราะชอบใจ ขยี้ผมหล่อนเล่นเบาๆ อย่างแสนเอ็นดู หารู้ไม่ว่าจริงๆ แล้วเมรียากลับท่านจะก้มลงไปเห็นกล่องยาคุมต่างหาก

ค่อยยังชั่ว...หล่อนยิ้มให้พ่ออีกครั้งเพื่อป้องกันพิรุณ แต่ยิ้มได้ไม่เท่าไรก็ต้องเบิกตาโพลง เมื่อเหลือบเห็นทางสีน้ำตาลของรถถังลุดออกมาจากใต้เตียง!

นึกได้ว่าก่อนหน้านี้มันเพิ่งจ้องกล่องยาคุมตาแป้ง เพราะคิดว่าเป็นขนม เมรียากจึงก้มลงไปมองทันที

หญิงสาวยังตกใจเมื่อเห็นเจ้าลูกชายกำลังแหะแวงสีเทาของยาที่หลุดออกมาจากกล่อง

“รถถัง...” หล่อนส่งเสียงเอ็ดลอดไรฟันเบาๆ รีบสอดมือเข้าไปแย่งแวงยาคุมออกมาจากเจ้ารถถังที่เอาขาหน้าทับไว้ แต่การที่มันทั้งกัดทั้งพยายามแกะยาออกจากแวงอยู่ก็ทำให้การยื้อแย่งเป็นเรื่องยากเกินไป

“ทำอะไรมะลูก”

เสียงพลตรีสันติสุขทำเอาเมรียาตกใจ รีบเงยหน้าขึ้นมองบิดาอีกครั้ง แต่กระนั้นมือหล่อนก็สอดอยู่ใต้เตียงเพราะยื้อแย่งแวงยาคุมกับชิสุ

“จะ...รถถังนะคะ”

“รถถังทำไม” บิดาทำท่าจะก้มลงมาดู เมรียาจึงรีบปล่อยมือจากแผงยาคุมเพื่อดันอกพ้อให้ยัดตรงดั่งเก่า

“มะ...ไม่มีอะไรค่ะ มันแค่รำคาญเสียงเราคุยกันก็เลยตื่น”

“รถถังมันรำคาญลูกได้ด้วยหรือ”

“ได้สิคะ มันแกแล้วยิ่งเรื่องเยอะค่ะไอ้รถถังเนี่ย...” เมรียาไม่พูดเปล่า ค่อยๆ ลูกขึ้นพร้อมดึงแขนบิดาให้ลุกมาจากเตียงนอนด้วย “หนูว่าพ้อกลับไปนอนได้แล้วละค่ะ ปานนี้แม่คงสวดมนต์เสร็จแล้ว วันนี้วันเกิดแม่ เดี่ยวแม่ก็น้อยใจคิดว่าพ้อหนีไปนอนบ้านอื่นหรือกนะคะ”

“เออจริงด้วย” พลตรีสันติสุขเพ็งนึกได้ “จ้ะพ้อไปหาแม่ก่อนนะ”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวยิ้ม มองตามหลังคนตัวโตที่เปิดประตูก้าวออกไปจากห้อง จนกระทั่งแน่ใจแล้วว่าพ้อจะไม่หันกลับมาอีก ถึงค่อยตามไปปิดประตูโดยไม่ลืมหยิบดาสอันเล็กๆ มาสอดล็อกให้แน่นหนาด้วย

หล่อนเป่าลมหายใจฟู แต่ทันทีที่นึกได้ว่ายังไม่ปลอดภัย หญิงสาวก็รีบรุดกลับไปนั่งคุกเข่า แล้วก็ก้มลงมองดูรถถังก่อวีรกรรมได้เตียงต่อ

“มานี่เลย ตัวแสบ” หล่อนคำรามฮึ่ม ดึงตัวลูกชายออกมาอย่างยากลำบากลำบาก เพราะพ้อเจ้าประคุณทูนหัวหนักถึงเก้ากิโล!

แต่พ้อหยิบแผงยาคุมคืนมาจากปากเจ้าลูกชายได้ สภาพแผงที่ยับเยิน เม็ดยาแตกละเอียดเลอะคราบน้ำลายเจ้าตัวแสบก็ทำเอาหล่อนถึงกับร้องครวญ

“รถถัง! ทำไมทำกับแม่แบบนี้” เมรียาแทบกรี๊ด แต่ก็ติดตรงที่ว่าหล่อนไม่ใช่นางร้ายแบบในละคร เสียงวิ๊ตๆ จึงหยุดอยู่แค่นั้นลำคอเท่านั้น “เอาไปปล่อยวัดเสียดีไหม”

หญิงสาวอุ้มจ้ำเลยหมาขึ้นมามองอย่างคาดโทษ แต่พ้อเห็นตาแป๋วๆ ของเจ้าตัวดีที่แลบลิ้นแฉับตบสนองเหมือนจะเลียประจบอยู่ตรงหน้า เมรียาก็อ่าอย่างที่ไม่ลง

คนถูกปล้นยาคุมได้แต่ถอนหายใจเฮือก คิดไม่ตกว่าจะหากช่องใหม่

ได้จากที่ไหนดี เพราะหากซื้อตามร้านขายยาแถวๆ นี้คงไม่ปลอดภัยนัก

บิดาหล่อนค่อนข้างกว้างขวาง ที่ดินกว่าร้อยละเจ็ดสิบในบางยี่สิบ เป็นของทานที่ให้ชาวบ้านเช่าทำมาหากินทั้งนั้น ยิ่งกิตติศัพท์ความหวง ลูกสาวของทานขจรขยายในวงกว้าง หากใครเห็นว่าลูกสาวทานนายพล ดอดไปซื้อยาคุมกำเนิดมากิน คงเมาท์กันทั้งบาง!

เมื่อครู่หล่อนอ่านฉลากคร่าวๆ เห็นว่าหากไม่เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมง ยังพอป้องกันได้ เขาเป็นว่าค่อยไปหาซื้อตอนกลับถึงกรุงเทพฯ คงยังไม่สายเกิน

บนตึกสูงกว่าสิบชั้นย่านใจกลางเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของ สำนักงานต่างๆ เมรียาเปิดประตูห้องน้ำออกมาล้างมือตรงหน้ากระจก แผลงใจนิดๆ กับสิ่งผิดปกติที่เกิดขึ้นกับตัวเองในวันนี้

ตั้งแต่กลับมาจากอยุธยาเมื่อหลายวันก่อน หล่อนก็รีบหายาคูม ลูกเงินกล่องใหม่มารับประทานทันที แต่เมื่อครู่นี้ที่เข้าไปทำธุระส่วนตัว ในห้องน้ำ หล่อนรู้สึกว่ประจำเดือนตัวเองมาเร็วกว่าที่เคย ทั้งยังมาแบบ กะปริดกะปรอยทั้งๆ ที่ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

หรือจะเป็นผลข้างเคียงของยานะ?

หญิงสาวพยายามหาคำตอบให้ตัวเองแบบงงๆ นิลดาเองก็ออกไป ติดตอลูกค้าตั้งแต่บ่ายยังไม่กลับเข้าออฟฟิศ เย็นปานนี้คงจะไม่กลับมา แล้ว เมรียาจึงเก็บความสงสัยเอาไว้ก่อน เพราะหล่อนเองก็มีธุระต้องไป ทำต่อ

เมื่อออกจากห้องน้ำ ศรีเอทิฟสาวประจำบริษัทเอเจนซีโฆษณาจึง เก็บของที่โต๊ะทำงานแล้วบอกลาเพื่อนๆ ก่อนจะขับรถไปหาที่จอดใกล้ๆ คลินิกทันตกรรม ซึ่งอยู่ถัดจากร้านกาแฟบริเวณหัวมุมถนนหน้าปากซอย ทางเข้าบริษัท

“เป็นไงบ้างครับ” หมอภามยิ้มทักหลังจากที่หล่อนสวนกับคนไข้

คนล่าสุดของเขาที่เพิ่งก้าวออกไปจากคลินิกพอดี “ยังปวดแผลอยู่ไหม”

“ไม่ปวดแล้วค่ะ”

“งั้นก็มา...เข้าห้อง ผมขอดูหน่อย” ชายหนุ่มไม่ชวนเฉยๆ แต่เดินนำเข้าไปในห้องตรวจด้วย เมรียาจึงก้าวตามไปนั่งลงบนเตียง นึกแปลกใจที่วันนี้ไม่เห็นผู้ช่วยสาวคนเดิมของเขาเตรียมเครื่องมือต่างๆ อยู่เหมือนคราวก่อน

“แล้วนี่ผู้ช่วยหมอบไปไหนล่ะคะ”

“เพิ่งออกไปกินข้าว แต่ไม่เป็นไร แคตัดไหมเอง” น้ำเสียงของเขาฟังดูสบายๆ ขณะกำลังเตรียมเครื่องมือบนถาดใกล้ๆ เตียง

ประสบการณ์เจ็บทะเลสาบเมื่อตอนผ่าฟันคุดทำเอาคนกลัวหมอฟันถึงกับมือเย็นเฉียบ ไม่รู้เลยว่าตัดไหมต้องทำอย่างไรบ้าง แผลในปากตัวเองหรือก็มองไม่เห็น สุดท้ายเลยได้แต่จินตนาการภาพเหงือกตัวเองที่มีด้ายเย็บอยู่

โอ๊ย...แค่คิดว่าเขากำลังจะดึงมันออกมา หล่อนก็เสียวสะท้านไปทั้งร่าง

“มันจะเจ็บไหมคะหมอ”

“ถามอีกอะไร” ภามหัวเราะขำกับความกลัวหมอฟันจนไอเวอร์ของเจ้าหล่อน อันที่จริงเมรียาก็ไม่ใช่คนแรกหรือที่กลัวมากขนาดนี้ คนใช้หลายๆ คนก็กลัว แต่ที่เขามาเมรียาก็เพราะเวลาอยู่นอกห้องตรวจหล่อนดูไม่เหมือนคนขี้กลัวเลยสักนิด ปากร้าย เฮฮา บ้าบิ่น ไฉนพอเข้ามาในนี้เท่านั้นล่ะ...หอน! “ตีหัวใจยังทำมาแล้ว ตัดไหมแค่นี้จะกลัวไปทำไมครับ”

“แหม...มันเหมือนกันที่ไหนล่ะคะ ตอนนั้นฉันเป็นฝ่ายกระทำ แต่ตอนนี้ฉันต้องเป็นฝ่ายถูกกระทำ”

“พูดอย่างกับว่าผมจะฆ่าคุณนั่นแหละ” ชายหนุ่มขำกับความกลัวจนหัวหดของเจ้าหล่อน ก่อนยื่นมือไปเตรียมปรับระดับเตียงลง “อะ...นอนเถอะครับ”

เมรียาแม่ปาก ขยับกายนอนลงบนเตียงพลางหลับตานิ่ง แต่คิ้วที่ขมวดนิดๆ อยู่ตลอดเวลาทำให้ชายหนุ่มรับรู้ได้ว่าหล่อนกลัวมากจริงๆ

“ไม่เจ็บรอกน่า” งามปลอบพลางเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟส่องปากที่อยู่เหนือใบหน้าหญิงสาว “ไหน อ้ากว้างๆ”

เมื่อเมรียาค่อยๆ ทำตามคำสั่ง ชายหนุ่มก็ตรวจดูแผลข้างในว่าเป็นอย่างไรบ้าง เห็นว่าปกติดีไม่มีการอักเสบหรือติดเชื้ออะไร เขาก็ชวนคุยให้ผ่อนคลายความกังวลลงอีก

“สวย...ผมเย็บแผลสวยมากเลยนะเนี่ย”

โอ๊ย...คนกลัวจนขี้น้ำสงมอยู่แล้วยังมีแก๊ใจชมตัวเองด้วยเสียงหัวเราะแห่งความภาคภูมิใจอีก อีตาหมอโรคจิต! หมอบ้า!

ครั้งได้ยินเสียงเก้าอี้ที่เขาหมุนกลับไปทางถาดเครื่องมือ เมรียาก็อดขอร้องไม่ได้

“หมอดีดเบาๆ นะ”

“ดีดอะไร?” น้ำเสียงเขาดูจะงงๆ

“ยะ...ยาซาโงคะ” หญิงสาวกลืนน้ำลายอีกใหญ่ “คราวก่อนหมอฉีดตั้งสามเข็ม แลमतอนหมอดีดยาซาโงะเจ็บกว่าตอนผ่าเอาฟันคุดออกอีก”

“คราวนี้ไม่ต้องฉีดหรอก” งามหัวเราะร่วน ผิดจากเมรียาที่ถึงกับกลืนน้ำลายเอือก อดคิดไม่ได้ว่าแบบนี้คงต้องเจ็บสะท้านทรวงในแน่ๆ “ถ้าเจ็บให้เตะเลย อ้าปากเร็ว”

ถึงเขาจะพูดแบบนี้ก็เถอะ หล่อนก็ยังอยากให้อัดยาซาโงอยู่ดี!

เมรียาแม่ปากแน่น แต่หลังจากสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หล่อนก็อ้าปากที่ละน้อย รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกกวาดตัวเล็กๆ ที่กำลังจะถูกพรานเขีอดเอาขานบนหัวไปขายก่อนเวลาอันควรไม่มีผิด ยังคงไม่เข้าใจว่าทำไมถึงไม่ต้องฉีด หมอกลับเปลือยยาซาโงหรือว่าเห็นหล่อนเป็นผู้หญิงถึกทนความเจ็บปวดได้เพราะดันอุตรีไปตีหัวโจกรวันก่อน

ใจร้าย! เห็นความเจ็บปวดและความหวาดกลัวของคนไข้เป็นเรื่อง
ล้อเล่น คอยดูนะ ถ้าหล่อนเจ็บจนน้ำตาเล็ดแบบคราวก่อน รับรองเลยว่า
จะ...

“เรียบร้อย”

เสียงนุ่มๆ ของหมอมามทำเอาความคิดอาฆาตทุกอย่างชะงัก เมื่อ
เขาหันไปวางเครื่องมือตัดใหม่ลงในถาด หล่อนก็ลืมตาขึ้นกะพริบปริบ
อย่างงุนงง

“เสร็จแล้วหรือคะ” หญิงสาวค่อยๆ ขยับกายลุกมานั่งตรงหน้า
ชายหนุ่มที่กำลังถอดถุงมืออย่าง งามจึงหัวเราะขำหล่อน

“ผมกลัวคุณเตะเลยต้องรีบเสร็จไวๆ”

เมรียาเหม้มปากนินทา รู้สึกอายที่ตัวเองปล่อยให้ตัวเบ้อเร่ด้วยการ
ขอให้เขาช่วยฉีดยาชาเบาๆ ทั้งที่มันไม่จำเป็นเลยสักนิด ซึ่งถ้าหากเขาช่วย
ฉีดตามคำขอจริงๆ มีหวัง...หล่อนคงได้เจ็บเล่นเพราะเข็มจิ้มเหงือก แล้ว
ปากซาไปอีกนาน

“แหม...ใครจะไปกล้าเตะหมอได้” เมรียาหัวเราะแหะกลบเกลื่อน
ความอาย แต่ดวงตากลมโตที่สบตาเขาในเวลานั้นกลับทำเอาหัวใจ
ชายหนุ่มกระตุกไหวอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมานาน

‘สวย...’

“ว่าแต่...ฉันฉันทกลับได้เลยใช่ไหมคะหมอ”

“ยัง”

เมรียามองหน้างามอย่างอึ้งๆ คุณหมอหนุ่มที่ผลลตอบไปตาม
ความรู้สึกส่วนตัวจึงหลุดออกจากภวังค์

“ก็...ผมเห็นว่าไหนๆ คุณก็มาแล้ว ผมเองก็ว่าง ถ้ายังงั้นคุณน่าจะผ่า
อีกข้างไปวันนี้เลย” เขาอึ้ง เกิดมาไม่เคยทำอะไรผิดจรรยาบรรณขนาดนี้
มาก่อนเลย แต่เอาเข้าจริงเขาก็ไม่ได้ล่อลวงให้หล่อนอยู่ต่อเพื่อทำมิดี
มีร้ายเสียหน่อย อย่างไรก็ตามเสียพันคุณอีกข้างหนึ่งของหล่อนก็ควรรีบผ่า

ออกไปจริงๆ

“เอ่อ...” เมรียาหัวเราะแห้งๆ ความปรารถนาดีของเขาทำให้หล่อน
ขุ่นลุกมากกว่า “ยะ...อย่าเพิ่งเลยดีกว่าค่ะ”

“ทำไม่ล่ะครับ” ภามมองไม่เห็นความจำเป็นที่หล่อนจะต้องเก็บ
พินคุดไว้ อีกรั้งลึกๆ ของหัวใจเขาก็อยากให้หล่อนอยู่ต่อมานานๆ ด้วย “เก็บ
ไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ถึงตอนนี้มันจะยังไม่ปวด แต่ถ้ามันปวดขึ้นมาคุณก็รู้
แล้วว่าทรมาณขนาดไหน ที่สำคัญมันจะเป็นผลเสียระยะยาว ทำให้พินซี
ข้างๆ ของคุณผู้ได้ ดีไม่ตีแทนที่จะถอนแค่นี้เดียว จะต้องถอนซี่ข้างๆ ด้วย
คราวนี้เจ็บสองเท่าเลยนะ”

“แต่ฉันกินอาหารอร่อยๆ ไม่ได้ตั้งหลายวันเลยนะคะ” เมรียาท้วง
ด้วยสีหน้าแหงๆ

เกือบสัปดาห์มานี้หล่อนกินได้แต่ข้าวต้มกับโจ๊ก เวลาเห็นเพื่อนซี้
ล้มตามมาจกกันอย่างเฮอร์ตอ้อยในออฟฟิศ หล่อนก็ได้แต่นั่งกลืนน้ำลาย

“ผมว่าคงไม่ขนาดนั้นหรอก คุณใจถึงจะตาย ฝ่าพินคุดวันแรกยัง
ไปกร๊อบเหล่าได้” เป็นการขอยกย่อนอย่างซ้ำๆ ที่ทำเอาคนกินข้าวไม่ได้ถึง
กับเหวอ

“หมอนะ!”

“เอ้า...ก็จริงนี่ครับ” ภามหัวเราะอีกเมื่อเห็นหล่อนมองค้อน
“ตามใจตัวเองมากๆ ไม่ดีหรอก เหล้าไม่ได้มีประโยชน์อะไรต่อร่างกาย
พินคุดก็เหมือนกัน เชื่อผมเถอะว่าดื่อก็เก็บไว้นานๆ ยิ่งไม่มีประโยชน์ แถม
ยังให้โทษอีกด้วย น่า...ไหนๆ ก็มาแล้ว ให้ผมผ่าวันนี้เลยเถอะ”

“หมอมต้องทำยอดแบบนี้ตลอดเลยไหมคะเนี่ย” เมรียาแกล้งเหน็บ
เข้าไป แต่กว่าจะฉุดคิดได้ว่ามันอาจเป็นการดูถูกความหวังดีของเขา
เกินไปถึงตอนที่แผลพุพองมันออกไปแล้ว

นึกไม่ถึงว่านอกจากหมอมามจะไม่โกรธ เขายังขำการกระแะ-
กระแะของหล่อนอีกด้วย

“ผมบอกสักคำหรือยังว่าจะคิดเงินคุณ” เป็นการตอบโต้ที่ทำเอาดวงตาหล่อนแวววาวอย่างเหนือความคาดหมาย “ผมอยากตอบแทนคุณที่ช่วยแม่ผมมาจากคนขับแท็กซี่วันก่อน หรือถ้าคุณอยากจะให้ผมทำอย่างอื่นด้วยก็ได้ ต่อจากนี้ไปอะไรที่เกี่ยวกับพินคุณผมทำให้ฟรีหมด แต่ตอนนี้ที่ควรจะรีบทำโดยเร็วที่สุดก็คือจัดการกับเจ้าพินคุดที่ไม่จำเป็นของคุณออก”

ภามไม่พูดเปล่า เลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้ๆ

“เอ่อ...” เรื่องนั้นต่อให้ทำฟรีแล้วแถมเงินมาให้อีกก่อน หล่อนยังไม่อยากรับน้ำใจจากเขาเลย “มะ...ไม่เป็นไรหรอกคะ เกรงใจ ถ้ายังงั้นขอตัวกลับเลยดีกว่านะคะ”

เมรีย่ายิ้มแห้งๆ รู้สึกว่าเขามุ่งมั่นอยากตอบแทนบุญคุณจนน่ากลัวว่าหล่อนจะเจ็บตัวพิกล สุดท้ายจึงพรวดพราดลงมาจากเตียงเพื่อก้าวกลับออกไปจากห้อง แต่เพราะภามนั่งอยู่ใกล้เตียงมากกว่าปกติ หญิงสาวจึงสะดุดขาคนตัวโตกว่าที่ขวางทางอยู่โดยไม่ทันระวัง

“ว้าย!”

“เมญ่า!” ความตกใจว่าหล่อนจะล้มหัวที่มหัวดำ ภามจึงยื่นมือไปตัวร่างแบบบางให้เอนมาทางเก้าอี้

แน่นอน...แรงดันที่มาพร้อมกับน้ำหนักตัวของหล่อนทำเอาเก้าอี้มีล้อเลื่อนไถลไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว แต่ภามก็ยังมีสติมากพอจะใช้เท้าทั้งสองข้างหยุดมันเอาไว้ได้ทันก่อนที่ศีรษะเขาจะต้องกระแทกเข้ากับผนังห้องในตอนเก้าอี้เคลื่อนตำแหน่งไปถึง

หอม...เป็นความรู้สึกแรกที่เกิดขึ้นท่ามกลางความเจ็บ

ภามเพิ่งสังเกตเห็นว่าเมรียาตกใจ ตอนที่ล้มลงมาบนตักเลยกอดไหล่เขาเอาไว้เสียนั่น ตอนนั้นแก้มใสๆ ของหล่อนจึงมาอยู่ชิดปลายจมูกเขา

หล่อนใช้แป้งยี่ห้ออะไรกันนะ...เป็นคำถามถัดมาที่ทำให้เขาอยาก

ค้นหาคำตอบ กลิ่นหอมละมุนจากแก้มขาวนวลเนียนเข้ายวนใจเหลือเกิน

ภามอยากฟังจุมพลลงไปแน่นๆ แต่สำนึกดีก็ร้องเตือนเสียก่อนว่า หล่อนเป็นคนไข้ของเขา ยิ่งหล่อนยังไม่หายตกใจ หลับตาปืออยู่แบบนี้ เขา ยิ่งไม่ควรฉวยโอกาสสักนิด แต่พอหญิงสาวค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมองสำรวจภาพเบื้องหน้า ดวงตาคู่งามที่สบประสานกับตาเขาก็ราวกับมีมนตร์สะกดที่ทำให้เขาอยากทาบริมฝีปากลงบนกليبปากงามให้ได้

หัวใจภามเต้นแรงกว่าปกติ แต่เวลาเดียวกันก็ไม่อยากปล่อยให้ความรู้สึกด้านมืดมาทำลายขอบเขตของความเหมาะสม เพราะเขาไม่ได้เป็นอะไรกับหล่อนมากไปกว่าคนรู้จักกันแบบผิวเผิน ขณะที่เมรียาเองก็ยังทำอะไรไม่ถูก เมื่ออยู่ๆ ก็ต้องลืมหามาพบว่าตัวเองอยู่ใกล้ชิดชายหนุ่มถึงเพียงนี้

ใบหน้าหล่อนร้อนผ่าว ผิดจากเนื้อตัวที่แข็งทื่อไปทุกส่วน

“อู๊ย!”

เสียงอุทานที่ตั้งมาจากทางประตูทำเอาทั้งสองรีบหันไปมอง ผู้ช่วยทันตแพทย์สาววัยยี่สิบต้นๆ กำลังยืนตกใจอยู่ เมรียาจึงถอยพรวดออก จากตักเขา ยืนนั่งอยู่ครู่หนึ่งอย่างคนทำอะไรไม่ถูก แล้วบอกตัวเองว่าอยู่ไม่ได้แล้ว!

ความอายทำให้หญิงสาวเอ่ยคำลาไม่ออก หล่อนก้มหน้างู๋ แก้มใสแดงจัดขณะก้าวหลบผู้ช่วยทันตแพทย์สาวออกไป ส่วนภามขยับตัวลุกจากเก้าอี้ วางหน้าไม่ถูกเช่นกันที่อยู่ๆ คนสนิทของเขาก็กลับมาแบบไม่ให้ลุ่มให้เสียง

“แหม...เพิ่งรู้จะคะว่าหมอกับคุณเมรียากำลังมีซั่มติงต่อกัน” หล่อนลัพยอกยิ้มๆ หลังจากเมรียามลักประตูกระจกของคลินิกออกไปด้านนอก “คราวหลังก็ปิดประตูล็อกห้องก่อนสิคะ ลูกตาลจะได้ไม่มาขัดจังหวะคนกำลัง ‘อะจึ๊กอะจึ๊ก’ โดยไม่ตั้งใจ”

“มันไม่ใช่อย่างที่คิด” ภามรีบอธิบาย ไม่อยากให้ผู้ช่วยของเขา

มองเมรียาไม่ดี ถึงแม้ว่าเมื่อครูนี่เขาจะรู้สึกอยากไป ‘อะจึ๊กอะจึ๊ก’ หล່อนจริงๆ ก็เถอะ “คุณเมรียาเขาสะดุดล้ม มันเป็นแค่อุบัติเหตุ”

“อุบัติเหตุ ‘รัก’ หรือเปล่าน้อ...” หญิงสาวหัวเราะคิก ขณะที่ภามถอนหายใจเบาๆ ตัดบตด้วยการหลบเข้าไปในห้องยาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม แล้วพยายามขบไล่ความรู้สึกที่ไม่ถูกไม่ควรออกไปเสีย

ชายหนุ่มคิดว่าตัวเองก็แค่รู้สึกไปตามสัญชาตญาณของผู้ชายปกติเท่านั้น แต่พอผลอนึกถึงใบหน้าหล່อนตอนมานั่งคุยกับเขาตรงยูนิตทำฟันริมฝีปากที่รายล้อมด้วยหวดเครากก็ขยับยิ้มน้อยๆ หัวใจเต้นแรงขึ้นมาอีกคำรบ

ให้ตาย! ความรู้สึกแบบนี้มันควรจะหายไปตั้งแต่หล່อนก้าวออกจากคลินิก เหตุใดถึงยังติดค้างอยู่ในใจเขาได้

5

อุบัติเหตุรัก?

บ้าง ๆ กลับมาถึงห้องในคอนโดฯ ตั้งนานแล้ว ทำไมถึงยังไม่หายหน้าร้อนอีก!

เมรียาเดินไปเดินมาในห้องโถง ยกมือสองข้างขึ้นทาบแก้มตัวเอง เมื่อความใกล้ชิดที่เกิดขึ้นยังวนเวียนอยู่ในสมอง บางทีคงเพราะหล่อนไม่เคยใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนขนาดนี้มาก่อน หัวใจก็เลยเต้นโครมครามแบบแปลกๆ แต่เอาเข้าจริงมันก็เป็นเพียงอุบัติเหตุ ภามคงไม่ได้คิดอะไรหรอกใช่... หล่อนเองก็ไม่ควรที่จะเก็บเอามาคิดเช่นกัน

เมรียาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ พยายามกำหนดจิตใจให้สงบนิ่ง แต่เมื่อจิตยังไม่ยอมนิ่งเสียที หญิงสาวที่ยึดความเป็นสภณะมาทั้งชีวิตจึงตัดสินใจยกมือทั้งสองขึ้นประนม ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย บิдамารดา และอุปัชฌาย์อาจารย์ จบแล้วจึงปล่อยมือลงทาบกันไว้ได้สะดือตามแบบพุทธรำพึง เจริญพรหมวิหารสี่จบ ก่อนจะทอดตาลงเบื่องต่ำ ตั้งสติกำหนดจิตและธรรมที่เคยนำมาบริกรรมกำกับใจ

“พุทโธ... พุทโธ... พุทโธ...” หล่อนออกเดินจงกรมไปเรื่อย ๆ อย่างสำรวม กระทั่งเริ่มรู้สึกได้ถึงสัมผัสของฝ่าเท้าที่ชัดเจนขึ้น อันเป็นสัญญาณบอกถึง ‘ข้างบนว่าง ข้างล่างชัด’ หญิงสาวที่ตามแม่เข้าวัดมาตั้งแต่เด็กๆ ก็เดินไปหยุดตรงหน้าไซฟาตัวใหญ่ แล้วเอนกายลงนั่งพิงพนักด้วยความ

รู้สึกโล่งโปร่งสบาย

เมรียาทอดสายตาออกไปมองทัศนียภาพของกรุงเทพฯ ยามราตรี ด้านนอกผนังกระจกใส ทุกครั้งที่หล่อนไม่มีสติ การเดินจงกรมเป็นทางออกที่ดีสำหรับหล่อนเสมอ และเมื่อสติหวนคืนกลับมาแล้ว เมรียาก็เริ่มคิดได้ว่าตอนนี้หล่อนไม่ควรจะฟุ้งซ่านเรื่องอุบัติเหตุในห้องตรวจเลย แต่ควรจะกังวลเรื่องประจำเดือนที่มาแบบกะปริดกะปรอยต่างหาก

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เมรียาไม่เคยมีอาการแบบนี้มาก่อน อีกทั้งประจำเดือนยังมาตรงตลอดไม่เคยเคลื่อน สุดท้ายหล่อนจึงคิดว่าควรจะลองโทร. ไปปรึกษาซินดา

แต่พอหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา เมรียาก็พบว่ามันหนึ่งสายไม่ได้รับ

“นิน...” อ่านชื่อที่แสดงค้างเอาไว้ เมรียาก็เดาว่าอีกฝ่ายน่าจะโทร. มาตอนที่หล่อนอาบน้ำอยู่เมื่อครู่

เมรียาตัดสินใจโทร. กลับ แต่รออยู่นานก็ไม่มีใครรับสาย ในที่สุดเมื่อตัดเข้าสู่ระบบรับฝากข้อความ หล่อนก็เลยกดเข้าแอปพลิเคชัน³ ในโทรศัพท์มือถือ หมายถึงพิมพ์คำถามทิ้งเอาไว้ แต่แล้วก็พบว่าซินดาส่งข้อความทิ้งไว้ก่อน

Ninlada : มาติดต่อลูกค้ากับเจ้ทับทิมกรอบเสร็จแล้ว เจ้ชวนปาร์ตี้ต่อ แก่ตัดใหม่เสร็จยัง ตามมานะๆ

ต่อจากนั้นก็เป็นชื่อไลน์คลับซึ่งเคยไปด้วยกันบ่อยๆ ซึ่งถ้าตอนนี้

---

³ LINE เป็นแอปพลิเคชันให้บริการ Messaging รวมกับ Voice Over IP ทำให้ผู้ใช้สร้างกลุ่มแชต ส่งข้อความ ภาพ คลิปวิดีโอ หรือจะพูดคุยโทรศัพท์แบบเสียงได้ โดยข้อมูลที่ถูกส่งขึ้นไปนั้นฟรีทั้งหมด

เพื่อนหล่อนอยู่ในตึกลับละก็...คงไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกง่ายๆ และหากมาจนล้มตัวจะยิ่งผลอไปหลุดปากให้คนอื่นรู้เรื่องที่ไม่ควรรู้เสียมากกว่า

Maya : *เที่ยวเผื่อด้วยละกัน*

เมรียาเปลี่ยนใจพิมพ์ตอบไปสั้นๆ แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือก คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี ถ้าลองโทร. ไปปรึกษาหมอมภามเรื่องประจำเดือนมาไม่ปกติ เขาจะตอบได้ไหมนะ

เมรียาคิดว่าเขาเป็นหมอ ถึงแม้จะเป็นหมอพื้น ไม่ใช่หมอสูติฯ โดยตรง แต่ได้ชื่อว่าเป็นหมอก็น่าจะต้องมีความรู้เรื่องทั่วไปอยู่บ้าง

ไม่เอาดีกว่า! แค่นี้ถึงชื่อหมอมภามขึ้นมา อุบัติเหตุแห่งความใกล้ชิดในห้องตรวจของเขาก็พุ่งเข้าสู่สมองหล่อนอย่างรวดเร็ว

หัวใจหญิงสาวเต้นแรงแทบหลุดมานอกอก!

ก่อนที่ตัวเองจะพุ่งชานจนต้องเดินจงกรมอีกรอบ เมรียาตัดสินใจลุกไปเปิดคอมพิวเตอร์ในตู้เก็บเพื่อค้นหาข้อมูลเรื่องประจำเดือนมาไม่ปกติในอินเทอร์เน็ต

‘เลือดออกกะปริดกะปรอยหลังกินยาคุม’

หญิงสาวพิมพ์คีย์เวิร์ดลงไปในเว็บไซต์สำหรับสืบค้นยอดนิยามวิชาที่เดียวเท่านั้นข้อมูลต่างๆ ก็ปรากฏจนเต็มจอ ส่วนใหญ่บอกว่าอาจเป็นเพราะผลข้างเคียงจากตัวยาที่ค่อนข้างแรง แต่แล้วเว็บไซต์หนึ่งก็ทำให้หล่อนเบิกตากว้าง

เลือดล้างหน้าเด็ก!

เนื้อตัวเมรียาชาหนึบ หัวใจไหววาบ พยายามบอกตัวเองว่าเป็นไปไม่ได้ หล่อนกินยาคุมไปแล้วจะท้องได้อย่างไร แต่เพราะไม่มีความรู้เรื่องเหล่านี้มาก่อน เมรียาก็เลยต้องตั้งสติอ่านบทความต่างๆ อยู่พักใหญ่ แต่ยิ่งอ่านเจอว่าการกินยาคุมฉุกเฉินป้องกันไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ หล่อนก็ยิ่ง

ไม่สบายใจ

สาว ๆ จำ... ยาคูมดูเงินมีผลในแง่ของการรบกวนเจ้าอสุจิจอม วายร้ายที่จะแหวกว่ายเข้าไปผสมกับไข่ของเรา หรือถ้าเกิดเจ้าอสุจิมันไว ผสมกับไข่เราไปแล้ว ฤทธิ์ยา ก็จะช่วยเปลี่ยนแปลงเยื่อบุโพรงมดลูกเพื่อ ทำให้ยากแก่การฝังตัวมากขึ้น แต่ถึงจะมีฤทธิ์เฉียบขาดแบบนั้น สาว ๆ ก็ อย่าเพิ่งชะล่าใจไปนะจ๊ะ หากมันแต่พีรี้พีไรไม่รีบรับประทานหลังถูก ปามป้ามทันที ปล่อยให้เจ้าอสุจิมันผสมกับไข่น้อย ๆ ของเราแล้วฝังเข้า ผังมดลูกไปเสียก่อน คราวนี้ละ! ยาก็เมื่ด ๆ ก็ช่วยไม่ได้แล้วจ้า เพราะนั่น ทางที่ดีควรจะรีบกินทันทีนะจ๊ะ ยิ่งกินช้าเท่าไร ประสิทธิภาพการคุมกำเนิด ก็ จะลดลงเรื่อย ๆ เพราะความร้ายกาจของเจ้าอสุจิจอมชน...

‘กรี๊ด!’ เมรียาแผดเสียงอยู่ในใจ เพราะกว่าที่หล่อนจะกินก็ใกล้ครบ เจ็ดสิบสองชั่วโมงแล้ว!

หญิงสาวลนลาน รีบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเลือดล้างหน้าเด็กต่ออย่างรวดเร็ว นึกอยากลองซื้อชุดทดสอบการตั้งครรภ์มาตรวจให้สบายใจ แต่ บทความส่วนใหญ่ต่างระบุว่าผลตรวจจะชัดเจนก็ต่อเมื่อพ้นสามสัปดาห์ หลังมีเพศสัมพันธ์ไปแล้ว ซึ่งในกรณีของหล่อนเพิ่งผ่านมาแค่สัปดาห์เดียว

ถ้าอย่างนั้นมันอาจจะไม่ใช่เลือดล้างหน้าเด็กก็ได้ มันอาจจะ เป็นแค่ผลข้างเคียงจากยาคุมกำเนิด อย่าเพิ่งเครียด...เมญ่า!

แม้จะพยายามบอกตัวเองอย่างนั้น แต่เมรียากลับวุ่นวายอยู่กับการ ค้นหาข้อมูลต่างๆ และนั่งนับช่วงเวลาไข่ตกของตัวเองเพื่อคำนวณเวลาที่ อสุจิจอมวายร้ายจะเข้าไปผสมกับไข่น้อย ๆ ของหล่อนเกือบตลอดคืน

เมรียากากบาทห้วงวันที่บนปฏิทินที่แขวนอยู่บนผนังห้องนอน บนคอนโดฯ หูรู่ ตั้งแต่เช้าข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจนสมองเอออว่่อ ประจำ-

เดือนหล่อนก็ไม่มาอีกทั้งๆ ที่ครบกำหนดแล้ว

ความไม่สบายใจแล่นพล่านในหัวใจหล่อน เข้าวันนี้พอเข้าไปตอกบัตรทำงานได้สักพัก เมรียาก็เลยปลีกตัวออกมาสั่งกาแฟในร้านหัวมุมถนน หน้าปากซอย คิดไม่ตกว่าจะทำอะไรดี จะซื้อชุดตรวจครรภ์ไปลองตรวจเดี๋ยวนี้เลยดีไหม หรือควรจะไปตรวจที่โรงพยาบาลให้รู้ตัวรู้แคงกันไป

ขณะกำลังนั่งขบคิดอยู่เงียบๆ ที่โต๊ะตัวยาวริมผนังกระจกใสของร้านกาแฟ ลูกค้าอีกคนหนึ่งก็มานั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้างๆ

“หายหน้าไปนานเลยนะครับ”

เสียงทักทายของเขาทำเอาเมรียาหันไปมอง ชายหนุ่มสวมเสื้อกาวนสีขาวยาวทำเอาหล่อนเบิกตากว้างราวกับเห็นผี

“หมอ!”

“ทำไมต้องตกใจที่เจอผมขนาดนั้น” ภามเล็กคิ้วขมวดน้อยๆ เมรียาเลยได้แต่อึกอัก พยายามไม่นึกถึงเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุให้หล่อนต้องคอยหลบหน้าเขาอีก

ก็นะ... ล้มไปทับเขาบนเก้าอี้ โบกิน้ำอยู่ใกล้เขาขนาดนั้น แค่นี้ก็ถึงขึ้นมาหล่อนก็หน้าร้อนผ่าวไปหมดแล้ว ยิ่งมาเจอเขานั่งอยู่ข้างๆ แบบนี้ เมรียาก็ยิ่งวางตัวไม่ถูก แต่ดูท่าว่าเขาคงจะไม่คิดอะไร ตอนนั้นถึงได้มองหล่อนตาแป๋วอย่างรอคอยคำตอบ

“ก็... กลัวหมอบีบไปถอนฟันมั้งคะ”

เป็นข้ออ้างที่ทำเอาทันตแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“นั่นจับเลยดีไหมล่ะ” เขาหมุนเก้าอี้มาเย้า นัยน์ตาระยิบระยับเสียจนเมรียาต้องขำกว้างคือน้ำใส่เข้าไป

“ฉันยังไม่อยากหาเรื่องเจ็บตัวในเร็วๆ นี้หรอกคะ แค่นี้ก็มีเรื่องเครียดมากพออยู่แล้ว ถ้าต้องกินอะไรอร่อยๆ ไม่ได้อีกนานเป็นอาทิตย์ๆ ฉันคงบ้ำตายแน่” หล่อนไม่พูดเปล่า ตักครีมเค้กแสนอร่อยที่หล่อนชอบมากินบ่อยๆ ใส่ปากแก้เครียด

“เรื่องงานหรือครับ”

น้ำเสียงเขาจริงจังกว่าเมื่อครู่ ชวนให้คิดว่าเขาเป็นห่วง แต่พอนึก
ได้ว่าความจริงก็ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น หล่อนเลยคิดว่าเขาคงถามตาม
มารยาทมากกว่า

“เปล่าคะ” เมรียาถ่ายหน้าปฏิเสธ ไม่คิดบอกเรื่องส่วนตัวให้ใครรู้
ง่ายๆ ขนาดนิลดาหล่อนยังไม่ได้บอกเลยด้วยซ้ำ เนื่องจากอีกฝ่ายเป็น
เออี⁴ วันๆ ต้องปวดหัวกับการคอยประสานงานระหว่างฝ่ายลูกค้ากับฝ่าย
ความคิดสร้างสรรค์อย่างหล่อน เห็นเพื่อนเหนื่อยๆ ยุ่งๆ หากยังไม่มื่ออะไร
น่าเป็นห่วง เมรียาก็คงไม่อยากเอาเรื่องตัวเองไปรบกวนเพื่อนอีก

“งั้นก็เรื่องเงิน?” ชายหนุ่มกลับคาดเดาต่อเสียอย่างนั้น เมรียาก็
เลยอดประหลาดใจไม่ได้ว่าเขาจะมาสนใจปัญหาของหล่อนทำไมกัน

“จ้างให้ก็ได้ไม่ถูกหรือคะ” หล่อนประกาศขอตัดบทกลายๆ
ชายหนุ่มก็เลยขำ

ผู้หญิงส่วนใหญ่ถ้าไม่เครียดเรื่องงาน เรื่องเงิน ก็ไม่พันเรื่อง
ความรัก แต่สำหรับผู้หญิงส่วนน้อยที่เคยประกาศว่าจะขอกอดคนเอาไว้
จนลงใจอย่างเมรียา อาการแบบนี้เขาเดาว่าพีเอ็มเอส⁵ รับประทาน

“ประจำเดือนไม่มานี่เอง”

ฉีก! รวากับมีหอกขนาดใหญ่พุ่งเข้ากระแทกใจอย่างแรง

เมรียาหันขวับไปจ้องเขา กะพริบตาปริบๆ ก่อนเหม้มปากเล็กน้อย
อย่างไม่รู้จะพูดอะไรได้ อันที่จริงเขาไม่รู้เรื่องระหว่างหล่อนกับนิโคลัส

---

⁴ Account Executive คือ ผู้บริหารงานลูกค้า หน้าที่หลักจะเป็นการหาลูกค้า ติดต่อประสาน
งานระหว่างลูกค้ากับฝ่ายผลิต โดย AE จะต้องเข้าไปติดต่อกับหน่วยงานหรือองค์กรที่กำลัง
ต้องการนำเสนองานหรือโฆษณา โดยจะเข้าไปเจรจากับผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจและอนุมัติ
งานชิ้นนั้นได้ และยังเป็นตัวกลางแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างลูกค้ากับทีมฝ่ายผลิตใน
องค์กรเพื่อให้เกิดความพอใจสูงสุดของทั้งสองฝ่าย

เหตุใดถึงเดาถูกว่าหล่อนประจำเดือนขาดหาย

บางทีเขาคงจะแก้งเชิงแขวแบบข้าฯ ตามสไตล์เขา...แต่วันนี้หล่อน
ข้าไม่ออก!

เมรียาไม่อยากเก็บความกังวลใจไว้กับตัวเองอีกแล้ว สุดท้ายจึงวาง
ช้อนลงในจานเค้ก แล้วลุกพรวดออกไปจากร้านโดยไม่รอกาแฟที่ตัวเอง
สั่งไว้ก่อนหน้าด้วยซ้ำ

“อ้าวพี่เมญา จะไปไหนครับ” บาริสตาร้องถามอย่างงงๆ ขณะถาม
เองก็อดไม่ได้ต้องหันตามไปมองหล่อน

เขาพูดตรงไปอย่างนั้นหรือ

ชายหนุ่มไม่คิดว่าหล่อนจะอายุกับเรื่องธรรมชาติแบบนี้ ทั้งๆ ที่ปกติ
หล่อนก็ดูเป็นผู้หญิงหัวสมัยใหม่ จัดจ้าน อารมณ์ดีมากกว่าจะมาคิดเล็ก
คิดน้อย

หรือหล่อนจะมีปัญหาที่แก้ไม่ตกอยู่จริงๆ

ความเป็นห่วงแล่นเข้ามาเกาะกุมหัวใจเขา ภามอดอยากรู้ไม่ได้ว่า
เมรียาเป็นอะไร แต่ครั้งจะโทรศัพท์ไปถาม...เขาก็ไม่ได้สนทนากับหล่อน
ถึงขนาดนั้น

“หมอคะ มีคนไข้มาคะ” ลูกตาลเปิดประตูร้านกาแฟมาตามยิ้มๆ

---

⁵ Premenstrual Syndrome (PMS) คือ อาการปวดเกร็งอย่างผิดปกติของมดลูกซึ่งเป็น
กล้ามเนื้อเรียบ และพบว่าอาการหดตัวอย่างผิดปกตินี้มีความสัมพันธ์กับปริมาณของ
แคลเซียมที่ผิดปกติด้วย ก่อนมีประจำเดือนสักสองสามวัน หรือหากยาวหน่อยอาจเป็น
สัปดาห์ ผู้หญิงส่วนใหญ่ซึ่งอาจถึงร้อยละเก้าสิบจะมีอาการไม่สบายทั้งทางร่างกายและ
ทางอารมณ์ ภาษาทางการแพทย์เรียกอาการกลุ่มนี้ว่า ‘พรีเมนสทรูอัล ซินโดรม’ หรือ
‘พีเอ็มเอส’ แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า ‘อาการก่อนมีประจำเดือน’ ซึ่งมีตั้งแต่อาการเบาๆ
เช่น อารมณ์หงุดหงิด ซึมโหมเหว เครียด หลงลืม ท้อแท้ บางคนอารมณ์แปรปรวนมากหน่อย
ก็อาจจะซึมเศร้า เพื่อ คัดค้าน หรืออาจรุนแรงถึงระดับพยายามฆ่าตัวตาย แต่อาการ
ในลักษณะหลังนี้เกิดขึ้นได้น้อยราย

ภามก็เลยจำต้องพบบทของเมรียาไปเสีย

“ครับ ลูกตาล” เขารับคำแล้วหันไปบอกวาริสตาหนุ่มที่ยังซังกาแพ
อยู่บริเวณเคาน์เตอร์ “ถ้าใจดียวบรวมหนังสือของผมที่คลินิกนะครับ”

ในแผนกสูตินรีเวชของโรงพยาบาลวรกานต์ค่อนข้างพลุกพล่าน
เมรียานั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้หน้าห้องตรวจครรภ์ โรงพยาบาลเรียกชื่อเพื่อรับฟัง
ผลตรวจ ความไม่สบายใจทำให้มือที่กุมอยู่บนตักขึ้นไปด้วยเหงื่อ ทั้งๆ ที่
อากาศเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศ

“คุณเมรียาคะ...”

เสียงหวานๆ ที่ดังกว่าปกติทำเอาเจ้าของชื่อสะดุ้ง หันไปมอง
พยาบาลซึ่งกำลังชะเง้อชะเง้ออยู่หน้าห้องตรวจไม่ไกลมาก ดูท่าว่าคงเรียก
หาหล่อนมาสองสามครั้งแล้ว แต่ความวิตกกังวลก็ทำหล่อนใจลอยจน
ไม่ได้ยิน

“อยู่ไหมคะ คุณเมรียา”

“ยะ... อยู่ค่ะ” หญิงสาวลนลานลุกไปหาพยาบาล ก่อนจะได้รับ
รอยยิ้มน้อยๆ ที่มาพร้อมกับการขยี้มือเชิญให้เข้าไปในห้องตรวจ

ประตูปิดลงสนิท เมรียาก้าวไปนั่งลงตรงหน้านายแพทย์หนุ่มด้วย
หัวใจระทึก

“สวัสดีค่ะหมอ” หล่อนยกมือไหว้ตามนิสัย

“สวัสดีครับคุณเมรียา หมอขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ คุณ
ตั้งครรภ์ได้สี่สัปดาห์แล้ว” สูตินรีแพทย์ยิ้ม แต่กลับทำเอาคนฟังต้องนั่งนิ่ง
ตัวชา รู้สึกราวกับมีสายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะอย่างแรง!

ชายสูงวัยผลึกประตูกะจกใสออกไปจากคลินิกทันตกรรม
หลังรับยาและชำระเงินค่ารักษาฟันเรียบร้อย ท้องฟ้าที่ขมุกขมัวด้านนอก
ทำให้ภามขมวดคิ้วนิดๆ ก่อนจะหันไปหยิบตารางนัดหมายด้านในเคาน์เตอร์

มาเปิดดูคร่าวๆ

เมื่อเห็นว่าตอนนี้เขาไม่มีนัดคนไข้จนถึงบ่ายโมงตรง คุณหมอมหุ้มก็เลยหันไปฝากฝังผู้ช่วยสาวที่กำลังเอาขยะจากในห้องตรวจออกมาทิ้ง

“เดี๋ยวผมมานะลูกตาล ถ้ามีคนไข้มาก็บอกให้เขารอก่อน ไม่เกินครึ่งชั่วโมงผมจะเข้ามาใหม่”

“อ้าว หมอจะไปไหนล่ะคะ” ลูกตาลประหลาดใจ ปกติแล้วถ้าไม่มีธุระสำคัญ งามมักประจำอยู่ที่คลินิกจนกว่าจะถึงเวลาปิดทำการ หรืออย่างมากก็แค่ออกไปซื้อกาแฟ สั่งอาหาร

“เมื่อเช้าแดดดีมากผมก็เลยซักผ้าเอาไว้ นี่ฝนทำท่าจะตกก็เลยจะกลับไปเก็บผ้า” เป็นเหตุผลที่ทำให้เธอลูกตาลถึงกับหัวเราะคิก

“หมอ...พอศรีเรือนสุดๆ เลยค่ะ นี่ถ้าใครได้เป็นสามีนะคงรักตาย”

“ก็ไม่เสมอไปหรอกครับ” งามตอบหล่อนยิ้มๆ คำว่า ‘สามี’ ทำให้เธออดนึกถึงอดีตคนรักที่เคยเกือบแต่งงานกันไม่ได้

ชายหนุ่มคบหาคู่ใจกับหล่อนมาตั้งแต่สมัยเรียนปริญญาตรี ทว่าช่วงที่หญิงสาวไปศึกษาต่อต่างประเทศประมาณสามปีก่อน หล่อนก็ได้พบกับผู้ชายอีกคนที่คิดว่าเป็นรักแท้

ความเจ็บปวดในคราวนั้นทำให้งามเซ็ด ครองตัวเป็นโสดมาจนอายุย่างเข้าสามสิบห้าปีนี้ มารดาถึงได้พยายามหาสาวฯ มาให้เขาได้ทำความรู้จัก

อย่างล่าสุดท่านมาหาเขาถึงกรุงเทพฯ ก็เพื่อชวนไปงานเลี้ยงต้อนรับลูกสาวเพื่อนที่เพิ่งกลับมาจากอังกฤษ งามเห็นแก่น้ำมารดาที่รับปากเพื่อนเอาไว้ดีแล้ว ค็นั้นก็เลยยอมไปร่วมงานตามนัด แต่เขาก็ได้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดตอนกลับถึงบ้านว่าลูกสาวของเพื่อนท่านไม่ใกล้ผู้หญิงในแบบที่เขาชอบเลย

หล่อนเรียบร้อยมาก คุยด้วยแล้วอึดอัด งามชอบผู้หญิงที่เล่น

อารมณ์ดี มีจิตจะก้านบ้างนิดๆ คุณารักมากกว่า

“เดี๋ยวผมรีบไปก่อนดีกว่า”

ฟ้าครึ้มๆ ด้านนอกผนังกระจกใสของคลินิกทำให้ภามตัดบทสนทนากับผู้ช่วยสาวคนสนิท เขาถอดเสื้อเอวนี้ไปแขวนไว้ในห้องด้านหลังเคาน์เตอร์ คู่เดียวเท่านั้นรถยนต์สีดำมันปลาบก็แล่นออกมาตามถนนใหญ่

เมื่อนึกถึงเรื่องอดีตคนรักแล้ว ภามก็อดนึกถึงผู้หญิงอีกคนที่เขาเพิ่งเจอหล่อนหมาดๆ ในร้านกาแฟไม่ได้

เมรียา... หล่อนทำให้ประตู่หัวใจที่ปิดตายมานานของเขาโยกไหวตลอดเดือนมานี้เขาประหลาดใจที่อยู่ๆ หล่อนก็หายไป ไม่แวะมาอุดหนุนกาแฟกับครีมเค้กของโปรดหล่อนในร้านหัวมุมถนนอีก ชายหนุ่มยอมรับว่าตั้งแต่เมรียามาตัดใหม่ครั้งสุดท้าย เขาก็แวะไปที่ร้านกาแฟบ่อยขึ้นบางครั้งอยากโทร. ไปตามหล่อนมาผ่าฟันคุดอีกข้างเสียด้วยซ้ำไป แต่พอจุกคิดขึ้นได้ว่าเขาไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนเข้ามาถือสิทธิ์พลเหนือหัวใจภามจึงเก็บประวัติคนไข้ที่ระบุเบอร์โทร. ของหล่อนไว้ในแฟ้มที่หีบขากที่สุดไปเลย

แต่พอเจอหล่อนอีกครั้งวันนี้โดยบังเอิญแล้ว เขาก็แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ารีบก้าวตรงไปทักทายหล่อนได้อย่างไร ยิ่งเห็นหล่อนมีเรื่องไม่สบายใจ เขาก็ยิ่งเป็นห่วง

ทันใดนั้นหยาดฝนที่พระพิรุณโปรยปรายลงมากกระทบกระจกหน้าต่างก็ทำเอาภามหลุดจากห้วงคำนึง ดูเหมือนเขาจะกลับไปเก็บผ้าไม่ทันเสียแล้ว

‘ให้ตายสิ!’ ภามถอนหายใจเฮือก มองหาจุดกลับรถเพื่อวนไปทำงานที่คลินิก เพราะกลับบ้านตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด แต่พอตั้งท่าจะเปิดไฟเลี้ยว พลันเขาก็เหลือบไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเดินตากฝนมาตามบาทวิถีด้านขวามือ

เมรียา!

ไม่แน่ใจว่าเขากำลังคิดเรื่องหล่อนเลยตาผาดไปเองหรือเปล่า
ตอนนี้รถเขาแล่นผ่านมาแล้วเสียด้วย

ชายหนุ่มค่อยๆ ชะลอรถ ลองมองดูด้านหลังว่างบางผ่านทาง
กระจกข้างของรถยนต์ เสื้อผ้าที่หล่อนสวมเป็นชุดเดียวกันกับที่เมรียาสวม
เมื่อเช้า รูปร่างหรือก็ไม่แตกต่าง

ทำไมถึงมาเดินตากฝนอยู่แบบนี้ได้

ภามตัดสินใจหยุดรถริมถนน คิ้วหนาๆ ขมวดมุ่น ก่อนจะคว่ำร่ม
ในช่องเก็บของที่คอนโซลรถมาทาง แล้วก้าวไปหาหล่อนโดยไม่ได้สนใจว่า
ตรงนี้จะ เป็นบริเวณที่ห้ามจอด

“เมญ่า...” ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหล่อนไม่ได้ยินเสียงเรียกของเขา
ท่าที่หล่อนดูคล้ายๆ คนไม่มีจุดหมายปลายทาง และถ้าเขาไม่ได้ตาผาด
เขาเห็นไหล่ทั้งสองข้างของหล่อนกำลังสั่น

‘ร้องไห้?’ ภามก้าวเร็วๆ ตามไปเรื่อยๆ แต่ยังไม่ทันจะร้องเรียกซ้ำ
อีกครั้ง เขาก็พบว่าเมรียาทรุดฮวบลงกับพื้น

ความตกใจทำให้ชายหนุ่มทิ้งร่ม รีบถลันไปประคองร่างหล่อน
ไว้อย่างรวดเร็ว เพราะเกรงจะล้มหัวฟาดลงไปทางถนนและถูกรถราเหยียบ
เข้า แต่พอเห็นเปลือกตาหล่อนปิดสนิท หยาดน้ำใสๆ เประอะเต็มแก้ม
ชนิดที่ดูก็รู้ว่าไม่ใช่ฝนที่เพิ่งโปรยปรายลงมาแน่ๆ ภามก็ยิ่งเป็นกังวล

‘เมรียาร้องให้ทำไม...’

“เมญ่า!” ชายหนุ่มเขย่าตัวหญิงสาวหมายจะเรียกสติ แต่การที่
เมรียาไม่มีที่ท่าว่าจะรู้สึกตัวเลยสักนิดก็ทำให้เขากระวนกระวาย จึง
ตัดสินใจอุ้มหล่อนไปยังรถตัวเอง

